

พวกเรามักต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรคต่างๆ มากมาย ตอนที่ไม้อาจ
แยกร่างได้ก็อยากหาใครสักคนมาช่วย เมื่อทำบางอย่างไม่ได้ก็อยากหาคน
มาช่วย ยามโดดเดี่ยวและหมดหนทางก็อยากหาใครสักคนมาช่วย

นักรับจ้างส่วนตัวก็คือใครคนนั้นที่คุณต้องการ

1

ไม่มีอะไรที่พวกเราทำแทนไม่ได้

‘Please’ ร้านอาหารสไตล์ตะวันตกชื่อดังอันเจียบสงบที่ตั้งอยู่ในตรอกหนานเจียฝางอันแสนคึกคัก ประตูลีลิกแกะสลักของคฤหาสน์สุดโรแมนติกกับแผ่นหินปูทางเดินที่จูงใจทำให้ดูเก่าแก่ที่อยู่ภายใต้ต้นหลิวห้อยระย้าดูรับกันอย่างน่ามอง

บรรดาลูกค้าที่อยู่ภายในห้องโถงร้านอาหารต่างกำลังดื่มด่ำกับอาหารเลิศรสที่อยู่ตรงหน้ากันอย่างสงบ มีเสียงจานชามกระทบกันดังก้องกังวไปได้ยินเป็นพักๆ ช่างเป็นช่วงเวลาพิเศษ แต่ห้องส่วนตัวอีกมุมหนึ่งนั้นกลับมีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย ละครนากเลิกราอย่างบ้าคลั่งกำลังถูกแสดงขึ้นในนั้น

คนสองคนนั่งประจันหน้าอยู่ตรงข้ามกันที่โต๊ะอาหารหรู หญิงสาวคนหนึ่งสวมกระโปรงสีขาวดูอ่อนเยาว์และมีเสน่ห์เป็นพิเศษ ส่วนหญิงสาวอีกคนหนึ่งสวมเสื้อและกางเกงสีดำดูกระฉับกระเฉง กำลังอ่านแถลงการณ์บอกเลิกด้วยน้ำเสียงร่าวกับอยู่ในระหว่างออกอากาศอย่างเต็มรูปแบบ

“ ‘ต้องขอขอบคุณที่คุณเคียงข้างผมผ่านช่วงเวลานี้มา ไม่ว่าจะดี

จะร้าย จนเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตผมแล้ว แต่ในเมื่อเดินมาถึงขั้นนี้ ยังไงก็ต้อง
เล็กกันให้ชัดเจนและเข้าใจตรงกัน นี่คือของทั้งหมดที่คุณเคยให้ผม คินให้
คุณตรงนี้แล้วกัน ”

ตุ้ยเยว่ไปหยิบกล่องของขวัญสีกล่องกับกระถางต้นกุหลาบหินอิชิ-
เวเรีย¹ ที่ห่ออยู่ในถุงพลาสติก เธอเลื่อนมันไปยังกลางโต๊ะ แล้วจิบโพลาร์
ไอซ์บลู² ซ้ำๆ จากนั้นก็มองคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอ ใบหน้าแดงระริบรับกับ
ต่างหูยาวสีนิลชวนมอง หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลงอยู่ภายใต้ชุดเดรสคอวี
มือที่ถือแก้วเครื่องเคลือบกระดุกสัตว์นั้นเผยให้เห็นเล็บที่เธอทำมากำลัง
ส่องประกายวิบวับล้อกับแสงไฟ เธอสิ้นทางไปทั้งตัวอย่างเห็นได้ชัด

ตุ้ยเยว่ไปดันแว่นกันแดดขึ้นด้วยกลัวว่ามันจะสะท้อนแสงจนตาตาย
จากนั้นก็พูดต่อ “ ส่วนของขวัญพวกนั้นที่ผมให้คุณ ถ้าคุณไม่รังเกียจก็เก็บ
เอาไว้เป็นที่ระลึก ขออวยพรให้คุณได้เจอกับคนที่จะปกป้องดูแลคุณได้ นับ
จากนี้ไปไม่ต้องคิดถึง ไม่ต้องพบเจอกันอีก ขอให้เราทั้งคู่จบกันด้วยดี...”

ปัง!

เสียงตบโตะดังขึ้น ตามมาด้วยภาพถ้วยชาบนโตะกระดอนขึ้นเหนือ
พื้นผิวโตะ แก้วน้ำล้นสะเทือน ช้อนคนกาแฟกระเด็นตกพื้นเสียงดังกริก!

“นี่เธอ...เธอ...”

“ข้อความที่กล่าวมาทั้งหมดนี้” ตุ้ยเยว่ไปพับจดหมายแล้วเลื่อนไปตรง
หน้าของคนที่อยู่ฝั่งตรงข้าม “เป็นคำพูดที่คุณรู้ให้ดีฉันมาถ่ายทอดให้
คุณฟังค่ะ หากคุณหาคิดว่ามีความจำเป็น ยังไงก็อ่านดูเองอีกสักรอบนะคะ
ครบทุกคำไม่ตกหล่น”

¹ ชื่อพันธุ์ของต้นกุหลาบหินชนิดหนึ่ง เจริญเป็นพุ่ม เส้นผ่านศูนย์กลางทรงพุ่ม 10-15 เซนติเมตร ใบรูปไข่แกมรูปแถบ กว้าง 1-1.5 เซนติเมตร ยาว 5-8 เซนติเมตร แตกเรียงเวียนเป็นกระจุกซ้อนกันแน่น ปลายใบเป็นติ่งแหลมเจือสีแดง โคนใบสอบเรียว ขอบใบเรียบ แผ่นใบหนา สีเขียวอมฟ้า ใบอวบน้ำ

² ชื่อเครื่องดื่มชนิดหนึ่ง

“สารเลว! ทำไมเขาถึงไม่มาเอง!” คุณหนูคนนั้นตบโຕะอย่างแรงอีกครั้ง
 ประหนึ่งภูเขาสั่นแผ่นดินไหวอีกระลอก

“คุณลุงกำลังอยู่ระหว่างทางกลับบ้านเกิดของเขา ปลีกตัวออกมาไม่ได้
 จริงๆ ที่สำคัญก็คือเขาไม่รู้ว่าจะเอ่ยปากกับคุณหญิงไง คำพูดพวกนี้จะให้เขา
 พูดต่อหน้าคุณ มันก็ยากเกินไปจริงๆ ดังนั้นเขาถึงได้ตัดสินใจด้วยความ
 ลำบาก มอบหมายให้ฉันมาเป็นตัวแทนบอกความรู้สึกของเขา เรื่องราวก็
 เป็นแบบนี้ละคะ” ตู๋เยว่ไปพูดจบก็กดปุ่มหยุดเครื่องบันทึกเสียงในกระเป๋า
 ของเธอ...มาตามนัดหมาย ส่งต่อคำพูดแล้ว ได้หลักฐานเรียบร้อยแล้ว เธอก็
 ปิดจ๊อบได้อย่างราบรื่นแล้วสินะ

“เขากลับออสเตรเลียไปแล้วอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ค่ะ เขากลับบ้านเกิดที่เขาเกิด เเท่าที่เห็นก็ดูจะเปิดเผยอยู่นะคะ”

“มา...มาเก่า? เธอหมายความว่าเขาลอกฉันมาตลอดอย่างนั้น
 หรือ...ฉันไม่เชื่อ เขาทำแบบนี้ได้ยังไง...” คุณหนูตื่นจากภวังค์และหัวใจสลาย
 น้ำตาร่วงไหลลงมาจากทางตา

“อย่างที่ว่ากันว่าคู่กันแล้วก็ยอมไม่แคล้วกัน ไม่ใช่คู่กันก็ต้องจากลา
 คุณหนูลองมองให้กว้างสักหน่อย เขาเป็นคนที่หลอกลวงคุณ คุณจะไปคิดถึง
 อีกทำไมคะ”

“เกินไปแล้ว...” คุณหนูพูดเสียงดังขึ้นมา น้ำตาน้ำตาไหลเหมือนเขื่อน
 แตก ดุมีพลังมหาศาลพร้อมจะอาละวาด ทำเอาใบหน้าที่แต่งมาเข้มๆ สวยๆ
 นั้นถูกชะล้างจนแทบไม่ต่างจากภาพวาดสไตร์ลิมเพรสชันนิสม์

“ปล่อยวางเถอะค่ะ” ตู๋เยว่ไปดึงทิชชูที่อยู่บนโຕะส่งให้ ถึงแม้สีหน้า
 หนึ่งเฉย แต่น้ำเสียงนั้นมีความจริงใจ

“ฉันหมายถึงเธอ!”

จู่ๆ คุณหนูก็หุบแก้มกาแฟแล้วสาดใส่ฝ่ายตรงข้าม

ตู๋เยว่ไปก้าวขาเอียงตัว จึงหลบมอคคาเข้มๆ แก้วนั้นไปได้อย่าง
 หวดหวิด แต่น้ำเสียดาย เมื่อพนักงานเสิร์ฟคนหนึ่งดันทะเล่อทะล่าเข้ามา

ในห้องของพวกเขาเธอโดยไม่รู้จังหวะ ถาดสีทองที่มีทั้งทาร์ตไข่และสปาเกตตี
ที่ถือมาด้วยจึงชนเข้ากับตู้เยว่ไปที่ยังตัวออกมาโดยไม่ทันได้ระวัง ตู้เยว่-
ไปยังไม่ทันดีใจ เสียงโครมก็ดังขึ้น ทั้งซอสทั้งทาร์ตไข่ปลิวกระจัดกระจาย
เอาเถอะ สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง

ตู้เยว่ไปประมาทไป เธอผนวชมาบปาลงหยิบซอสเหนียวๆ ที่อยู่บน
หัวออก ยังต้องทนฟังเสียงคำทอที่ออกจากปากพร้อมกับน้ำหูน้ำตาที่ยังไหล
ไม่หยุดของคุณหนู

“เธอทำเรื่องชั่วร้าย! ช่วยคนแล้วๆ ทำชั่ว เธอเองก็เป็นผู้หญิงเหมือน
กัน ไม่คิดเลยว่าเธอจะช่วยผู้ชายชั่วๆ ทำเรื่องพรรค์นี้! เธอเป็นผู้หญิงหรือ
เปล่า! เป็นคนหรือเปล่า เธอมันไม่ควรจะเกิดเป็นคนด้วยซ้ำ! เห็นหรือยัง
นี่แหละที่เรียกว่ากรรมตามสนอง!”

คำพูดที่เหลือถูกกละเอาไว้ ไม่ใช่ให้คุณหนูโกรธจนพูดต่อไม่ได้ และก็ไม่ใช้
ว่าเธอพูดรัวลิ้นพันกันจนไม่อาจเรียบเรียงคำพูดได้ แต่เป็นเพราะศรัทธาของ
ตู้เยว่ไปทำให้คำพูดที่เหลือถูกกลืนหายไปโดยอัตโนมัติ

เธอทำได้เพียงเท่านี้ การลอบใจและขจัดความไม่สบายที่อาจจะตาม
มาในภายหลังไม่ได้อยู่ในขอบเขตงานของเธอในครั้งนี้ เธอกำลังคำนวณค่า
ซักรีดและค่าเสียหายที่ต้องถูกหักจากชุดที่สวมอยู่ น่าจะเก็บเอาจากคุณหนู
คนนั้นได้ เพราะถึงอย่างไรชุดนี้ก็เป็นทรัพย์สินของบริษัท

คุณหนูชี้หน้าเธอ พร้อมกับส่งเสียงหึๆ หนักๆ ในลำคอ จากนั้นก็ก้าว
เท้าในรองเท้าส้นสูงเจ็ดนิ้วเดินบิटकันออกไปจากห้องอาหารทันที แต่ก่อน
ไปก็ไม่ลืมหยิบกล่องและต้นกุหลาบหินกระถางนั้นไปด้วย

ตู้เยว่ไปหยิบหลอดออก ตีมีโพลาร์ไอซ์บลูที่เหลือครึ่งแก้วหมดรวด
เดียว จากนั้นก็ยัดเงินให้พนักงานเสิร์ฟที่ยังคงขอโทษขอโพยอยู่ไม่หยุด
แล้วหยิบสมุดบันทึกออกมาจากกระเป๋าหนัง พลิกไปยังหน้ารองปกซึ่งเขียน
ข้อความเอาไว้ว่า *คู่มือการเป็นนักรับจ้างของเฟยไปไป* แล้วเปิดไปที่หน้า 31
ตู้เยว่ไปทำเครื่องหมายถูกที่หน้าข้อที่ 187

ลีมลองโพลาร์ไอซ์บลูในร้านอาหาร Please ภารกิจสำเร็จ

คุณเคยได้ยินคำว่ำนักรับจ้างหรือไม่

ขึ้นศาลก็ต้องหาทนาย บริษัทเปิดใหม่ก็ต้องหาเอเจนซีทำเรื่องจดทะเบียน ยังมีเรื่องราวมากมายในชีวิตที่เราหวังให้มีใครสักคนมาเป็นตัวแทนจัดการให้เรียบร้อย

เรื่องที่ไม่เป็น ไม่สะดวกจะทำ และไม่อยากทำ

เรื่องพวกนี้ส่งมอบให้ตัวแทนจัดการได้

สำนักงาน 9998 เป็นบริษัทที่ให้บริการเป็นนักรับจ้างจัดการเรื่องราวต่างๆ

คนที่มาเป็นตัวแทนของที่นี่ก็มีแรงจูงใจต่างกัน บางคนชอบช่วยเหลือและอุทิศตนเพื่อคนอื่นเป็นนิสัยอยู่แล้ว บ้างก็ขึ้นชอบความเสี่ยงเป็นชีวิตจิตใจ ไม่ชอบอยู่ในกรอบ บ้างก็ขึ้นชอบสืบเสาะสอดแนมชีวิตและเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น และยังมีอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่ในกรณีเดียวกับตุ้ยเยว่ไป นั่นคือการมาสัมผัสเรียนรู้ชีวิต สังเกตประสบการณ์เพื่อการเป็นนักเขียน

เธอ...ตุ้ยเยว่ไป อายุ 22 ปี นักศึกษาชั้นปีที่สี่คณะรัฐศาสตร์ ทำงานพาร์ทไทม์เป็นหนึ่งในทีมนักรับจ้างส่วนตัว ด้วยจุดประสงค์เพื่อสังเกตประสบการณ์ชีวิตก่อนจะไปเป็นนักเขียน

สไตล์โฆษณาของสำนักงาน 9998 คือ 'ไม่มีอะไรที่พวกเราจัดการแทนไม่ได้'

บรรทัดล่างมีหมายเหตุตัวเล็กๆ กำกับไว้ว่า *ยกเว้นงานผิดกฎหมาย ขอขอบคุณครับ/ค่ะ*

ชื่อสำนักงาน 9998 มีที่มาจากการเล่นคำในสำนวนที่ว่า หมิ่นเรื่องตัดออกสอง เพื่อสื่อความหมายว่า สารพัดเรื่องราวทวนใจให้เราได้ช่วยแบ่งเบารภาระคุณ

แม้ว่าบริษัทของพวกเขาไม่ขาดแคลนนักรับจ้างที่รับงานพาร์ตไทม์ในสายอาชีพอย่างเช่นทนายความ นักการเงิน พนักงานบัญชี ครูอาจารย์ กระทั่งล่ามก็ตาม แต่ในความเป็นจริง งานรับจ้างเฉพาะทางในเชิงธุรกิจนั้นไม่มีทางเข้ามาหาพวกเขา เนื่องจากงานส่วนใหญ่ที่พวกเขาได้รับมักเป็นเรื่องค่อนข้างส่วนตัว เป็นเรื่องทั่วๆ ไปในชีวิตประจำวัน งานเผื่อกร้อนที่ยากจะรับมือ และเป็นเรื่องที่ไม่อยากให้คนนอกรับรู้

อย่างเช่นหัวหน้าบางคนทีบกวร่องในหน้าที่ ล่วงละเมิดเพื่อนร่วมงาน ลูกน้องหญิงบางคนไม่อาจออกหน้าร้องเรียนโดยตรงได้ พวกเขาก็จะรับจ้างเป็นผู้ร้องเรียนแบบนิรนามให้แทน

เมื่อต้องการเจรจาต่อรองโดยไม่อยากให้ลูกกลามใหญ่โตจนเป็นประเด็นจับตามอง พวกเขาก็จะจัดหาชายฉกรรจ์หน้าตาตุตัน พร้อมใช้กำลังมาเป็นผู้คุมสถานการณ์ได้

หรืออย่างเช่นบรรดาสุภาพบุรุษที่ไม่มีเวลาส่งของกำนัลให้บรรดาสาวๆ ในสต็อกของตน พวกเขาก็แปลงร่างเป็นผู้ช่วยมือดี บริการส่งของให้ถึงประตูบ้านจนครบทุกคน

อีกตัวอย่างก็คือ การรับจ้างเป็นตัวแทนเพื่อตัดความสัมพันธ์ที่เพ่งปิดฉากไปก่อนหน้านี้แน่นอน

ทว่าช่วงนี้ภารกิจในการตัดความสัมพันธ์นั้นลดลงอย่างต่อเนื่อง ชั่วระยะเวลาเพียงคืนเดียวในโลกอินเทอร์เน็ตก็มีนายหน้ารับจ้างบอกเลิกเกิดขึ้นมากมายราวกับดอกเห็ด ทั้งยังเป็นมืออาชีพเสียด้วย ไหนจะราคาที่สูงสุดไม่เกินหลักร้อยหยวนเสียด้วยซ้ำ สำนักงาน 9998 ของพวกเขาไม่คิดจะไปสู้รบตบมือแย่งเนื้อขึ้นเดียวกันให้ต้องเจ็บตัวแน่นอน

ฟังดูแล้วงานนี้เหมือนจะเป็นงานด้านมืด ไม่รู้ว่าควรให้คำนิยามว่าอย่างไรดี

แต่ถึงอย่างไรตัวยูว์ไปก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรไม่ดีไม่งามเลยสักนิด ราคาของพวกเขาสัมเหตุผลผล มีความน่าเชื่อถือ มีแผนการทำงานที่ออกแบบมา

เพื่อรองรับปัญหาส่วนบุคคลได้อย่างครอบคลุมรอบด้าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยจัดทุกสิ่งให้แก่ผู้ว่าจ้าง แล้วพวกเขาก็ยังมีการกิจด้านสว่างที่ช่วยจรรโลงใจอีกมากมายอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการรับจ้างสารภาพรัก รับจ้างอยู่เป็นเพื่อนผู้สูงอายุ รับจ้างตามหาแมวสุดที่รักที่หายไป...พวกเขาเพียงรับผิดชอบจัดการส่วนเล็กๆ ในชีวิตของผู้ว่าจ้างก็เท่านั้น เรื่องราวหลังจากนั้นอย่างไรเสียผู้ว่าจ้างก็ต้องจัดการเอง ไม่ว่าจะเรื่องใดๆ ขอแค่ไม่ผิดต่อศีลธรรมในใจก็เป็นอันใช้ได้

วันนี้เป็นเวอร์ของตุ้ยเยว่ไปที่ต้องอยู่ประจำออฟฟิศ เธอถักเปียเกละใส่รองเท้าผ้าใบสีขาว แบกเป้หนักศึกษาใบใหญ่ เดินกึ่งกระโดดพร้อมกับฮัมเพลงเข้าไปในอาคารพาณิชย์หลังใหญ่ ดูแตกต่างไปจากบรรดาพนักงานออฟฟิศคนอื่นๆ ที่เดินช้าๆ ออกๆ ด้วยความรีบเร่งอย่างเห็นได้ชัด

บริษัทรับจ้างที่เธอทำงานอยู่นั้นอยู่ชั้นสิบเจ็ด เดินผ่านประตูบริษัทบริหารจัดการแสดงทางวัฒนธรรมเจ้าหนึ่งเข้าไป เลี้ยวอีกสองสามครั้ง บริเวณสุดทางเดินด้านในพื้นที่เก่าแมวดิ้นตายนั่นก็คือสำนักงาน 9998 ของพวกเธอนั่นเอง

“เลี้ยวไป เธอมาแล้วเหรอ!”

ตุ้ยเยว่เป๊ะก๊าวเท้าไปหน้าแผนกต้อนรับ ชายวัยกลางคนคนหนึ่งก็กระโจนเข้ามาขวางเธอเอาไว้ เธอเหลือบมองพนักงานต้อนรับสาว พนักงานคนนั้นจึงพยักพืดไปทางกล้องวงจรปิด

ตุ้ยเยว่ไปถึงกับเซ็ง ให้ตายเถอะ! ติดตั่งกล้องไว้ก็เพื่อมาดักเธอเนี่ยนะ

“นี่เยว่ไป...”

ตุ้ยเยว่ไปซิงพูดชัดขึ้นมาก่อน “ประธานเงิน คุณไม่ต้องพูดแล้วละกะฉันยังคงยืนยันคำพูดเดิม”

ประธานเงินยิ้มสองข้างเข้าด้วยกัน พลังทำหน้าที่ยิ้มแย้ม “ครั้งนี้ไม่เหมือนกันนะ ตอนนี้มีโฆษณามอเตอร์ไซด์ไฟฟ้าชื่อดังแบรนด์หนึ่ง เฟ้น

หาพร็เซเตอร์หน้าใหม่ที่เข้ากับสินค้า ฉันก็นึกถึงเธอทันที เธอไม่รู้หรือว่า
เธอน่ะเหมาะสมขนาดไหน!”

ตุ้ยเยว่ไปไม่หวั่นไหวไปกับคำพูดเขา เธอเดินต่อเข้าไปข้างใน

“ยังมีละครฟอร์มยักษ์อีกสองเรื่องที่เราช่วยแนะนำนักแสดง
ให้ เป็นสองสุดยอดผู้กำกับอย่างผู้กำกับจางและผู้กำกับเงินเซียวนะ!”
ประธานเงินยังไม่ยอมแพ้ “เสียเวลาไป เธอมีศักยภาพในการเป็นนักแสดงมาก
จริงๆ นะ ไม่เข้าวงการนี้ก็น่าเสียดายแย่เลย ฉันเชื่อว่าสักวันต้องมีชื่อเสียง
โด่งดังแน่ๆ ถ้าได้อยู่สังกัดของมอเดลลิงของฉัน เลิกเป็นนักรับจ้างอยู่กับ
ไอ้ซึกลากติงได้แล้ว ยังไงก็ไม่วันล้มตาอำปากได้หรอก...”

“นายเงินหัวโต เลิกพยายามดึงตัวเสียเวลาไปของเราสักวันจะตายมัย!”

ตุ้ยเยว่ไม่ต้องงดยหน้าขึ้นมองก็รู้ว่าใคร บอสตึงผู้มีอำนาจสูงสุด
ในบริษัท 9998 ผู้ที่หัวโล้นสะท้อนแสง...ไมสิ ควรจะเป็นโล้นซ่าผู้นำรัก
มากกว่า

ประธานเงินได้กลับทันควัน “ก็ใครใช้ให้นายทำตัวเผด็จการ ไม่ยอม
ให้เสียไปมาอยู่กับพวกฉันเสียทีกันละ นายรู้ใหม่ว่ามันเป็นพฤติกรรมที่บ่อน
ทำลาย สร้างความเสียหายขนาดไหน!”

และแล้วผู้ชายตัวโตๆ สองคนที่ต่างก็เป็นหุ้นส่วนในบริษัทของกัน
และกันก็เปิดฉากถกเถียงกันอยู่ตรงโถงทางเดินราวกับเด็กๆ ไม่มีผิด

ตุ้ยเยว่เฝ้ารอเข้าออฟฟิศไปอย่างรวดเร็ว เหวี่ยงเบิ้ลบนโต๊ะทำงานได้
ก็หย่อนก้นลงนั่งบนโซฟาหนังๆ ทันที

ครู่หนึ่งผ่านไป ประธานตึงผู้ที่ได้ชัยชนะกลับมากจากการโต้เถียงก็ถือ
ชาร้อนเข้ามาด้วยท่าทางสุดร่าเริง

“เสียเวลาไป ไต๋ยินมาว่าวันนี้เธอสอบป้องกันวิทยานิพนธ์มาเธอ”

“ใช่ค่ะ” ตุ้ยเยว่ไปเผยอเปลือกตาขึ้น...เจ้านายของเธอเป็นคนที่น่าตา
และบุคลิกภาพดี มีความสามารถ อยู่ในช่วงวัยสามสิบปี ปฏิบัติตาม
แนวทางสมานฉันท์ระหว่างหัวหน้ากับผู้ใต้บังคับบัญชามาตลอด หากไม่ใช่

เพราะว่าหิวเริ่มเถิกขึ้นสูง หน้าผากแวววาวนั้นเริ่มกว้างขึ้นแล้วละก็ เชื่อว่า จะต้องมีส่วนๆ มากมายวิ่งเข้าหาจนหิวมันได้บ้านไม่แห้งเลยทีเดียว

“ผลเป็นยังไงล่ะ”

“ดี ดีมากเลยล่ะ” ตู๋เยว่ไปรับแก้วไป พร้อมกับดื่มอื่นๆ ไปก่อนแก้ว

“รู้อยู่แล้วว่าเสียไปของพวกเราไม่ธรรมดา วิทยานิพนธ์แค่นั้นจะไปทำอะไรเธอได้ละ ต้องคว้าวิทยานิพนธ์ ‘ดีเด่น’ มาได้สบายๆ อยู่แล้ว”

ตู๋เยว่ไปทำเรื่องมองคนพูดเล็กน้อย “ฉันบอกเมื่อไหร่ล่ะว่าฉันสอบได้วิทยานิพนธ์ดีเด่น ถ้าฉันสอบได้วิทยานิพนธ์ดีเด่น ก็ต้องไปสอบคัดกรองที่มหาวิทยาลัยอีกครั้ง ถึงตอนนั้นใครจะช่วยคุณทำงาน ดินะที่ฉันหิวแหลมได้วิทยานิพนธ์ระดับ ‘ดี’ มา”

วินาทีนั้น ดวงตาของประธานตึงก็เปล่งประกายยิ่งกว่าหน้าผากของเธอเสียอีก

“เสียไปของพวกเราทำอะไรก็นึกถึงฉัน นึกถึงบริษัทอย่างที่คุณคิดไว้ไม่ผิด ฉันละลายซึ่งใจจริงๆ เลย”

“เข้าประเด็นเลยดีกว่าค่ะ”

ตู๋เยว่ไปเงยหน้าขึ้น ฟิงพันกโซฟา พี่เยียน...ช่างแต่งหน้าของบริษัทก็เลื่อนเก้าอี้เข้ามา เปิดกล่องเครื่องสำอาง จากนั้นก็เริ่มปัดๆ ป้ายๆ ลงบนใบหน้าของเธอ

“เหอะๆ เสียไป อีกเดือนเดียวเธอก็จะเรียนจบแล้ว คิดดีหรือยังเรื่องที่จะเข้ามาเป็นพนักงานเต็มตัว”

ทำอาชีพอย่างพวกเขา จะให้ต้องมีความสามารถซ้ำของรอบด้าน ถึงแม้ว่าตู๋เยว่ไปจะยังไม่ถึงขั้นนั้น แต่ก็นับว่ามาไกลเกินกว่าครึ่งแล้ว...ยุคสมัยนี้หากมีความสามารถรอบด้านจริงๆ ละก็คงจะวิ่งเข้าหา ‘เงิน’ กันไปหมดแล้วละนะ คงไม่มาอยู่ในบริษัทเล็กๆ แบบนี้หรอก ตอนนี้อยู่ไปก็ใกล้จะเรียนจบเต็มทีแล้ว แล้วเขาจะปล่อยโอกาสทองให้หลุดมือไปได้อย่างไรกันเล่า

ตุ้ยเยว่ไปลืมนตาขึ้นมาเพียงครึ่ง หันไปพูดกับพี่เยียน “เดี๋ยวฉันต้องไป
ฉีกหน้าคน ทางที่ดีพี่แต่งให้แม่แต่แม่ฉันก็จำไม่ได้เลยนะคะ”

พี่เยียนหัวเราะเหอะๆ พร้อมกับตอบตกลง “ได้จ๊ะ”

“ตอนนี้บริษัทเตรียมขยายขอบเขตการให้บริการและทำการตลาด
ออนไลน์อย่างเต็มรูปแบบแล้ว จะได้รับจ้างเป็นตัวแทนทุกๆ ด้านอย่างครบ
วงจรให้ทันสมัย และตัวแทนจัดการเรื่องความรักก็จะเป็นกลุ่มแรกที่ต้องรับ
ภาระหนัก เพราะฉะนั้นจึงมีความต้องการเร่งด่วนให้คนมีความสามารถอย่าง
เธอมาทำงานประจำที่นี่...” ประธานตึงยังคงร่ายยาวอยู่อย่างนั้นไม่หยุด
พยายามสุดฤทธิ์เพื่ออนาคตของตนเองและบริษัท เขามองตุ้ยเยว่ไปที่นอนอยู่
บนโซฟาประหนึ่งว่าเป็นต้นไม้เงินต้นไม้ทองที่โบกไปมาอยู่ตรงหน้า

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง ภาพในกระจกก็กลายเป็นสาวทันสมัย แต่ง
หน้าสวยจัดจ้าน คิ้วเข้ม ตาโต ขนตาอนยาว ริมฝีปากแดง ฟันขาว ผมบ๊อบ
สวมชุดราตรีคือสูงสีแดงสด อวดรูปร่างที่มีส่วนเว้าส่วนโค้งอย่างสวยงามใน
ฝันของใครหลายคนอย่างน่าหลงใหล

ดีมาก เยี่ยมเลย

ตุ้ยเยว่ไปชื่นชมความงามของตนอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะหมุนตัวเดินออก
มาจากหน้ากระจกบานนั้น หันไปวางมือบนไหล่ของพี่เยียนพร้อมตบแรงๆ
“พี่เยียน ฉันว่านับวันฝีมือพี่ก็ยิ่งดีขึ้นนะคะเนี่ย”

“อย่ามาปากหวานหน่อยเลย” พี่เยียนผลักหัวเธอ

“ฉันพูดจริงๆ นะ” ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกเหมือนใช้ไฟโพโตชอปเลย

“เฮ้ยๆ เธอฟังฉันอยู่หรือเปล่าเนี่ย” ประธานตึงมองตุ้ยเยว่ไปเชิงต่อว่า
“อย่างน้อยส่งเสียงทีๆ ให้ฉันหน่อยก็ยังดี”

บอสอย่างเขาเป็นง่ายเสียที่ไหน!

ตุ้ยเยว่ไปตบปาประธานตึง “ฉันลองคิดดูดีๆ แล้วค่ะ แต่ยังหาข้อสรุป
ไม่ได้”

“ฉันก็เชื่อฟังคำพูดของผู้ใหญ่แล้วกัน”

“วิชาชีพของฉันยังไม่แน่นอนก็ไม่ได้แน่นอน หนทางข้างหน้ายาวไกล สรุปลื้มคือฉันยังไม่มีแผนที่จะลาออกจากวงการนักรับจ้างหรรษา ต่อให้ไม่ทำงานประจำ แต่งานพาร์ตไทม์ก็ยังสามารถทำได้” ตู๋เยว่ไปตบขาเขาแรงๆ อีกสามครั้ง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสวมรองเท้าหนังในแบบของกุลสตรี “ฉันฉันขอตัวไปทำภารกิจวันนี้ให้สำเร็จก่อนแล้วกันนะคะ”

“รอก่อน เธอต้องเจอใครบางคนก่อน”

ตู๋เยว่ไปกะพริบตา มาสการาราคาถูกทั้งเหนียวและหนา ทำให้เธอรู้สึกไม่ชินเอาเสียเลย

“บริษัทมีพนักงานใหม่” คนตัวเป็นๆ ออกมาจากด้านหลังของประธานตึงราวกับเล่นมายากล เป็นผู้ชายสูงราวร้อยเจ็ดสิบนิดๆ หน้าตาน่ารักราวกับตุ๊กตา เหนือสันจมูกโด่งมีแว่นตาทรงกลมเกาะอยู่พร้อมกับใส่ชุดเสื้อสูทและกางเกงยีน ดูอย่างไรก็ได้กั่มขยมปลายซัดๆ

ในวงการนักรับจ้างของพวกเขาไม่ว่าจะอายุอานามขนาดไหน เป็นคนระดับไหนก็เป็นที่ต้องการทั้งนั้น ขอเพียงแต่ไม่ใช่แรงงานเด็กอย่างผิดกฎหมายเป็นพอ

“มานี่ นายแนะนำตัวเองหน่อย”

เด็กหนุ่มคนนั้นรีบโค้งตัวให้อย่างมีสั้มมาคารวะ ปอยพม่นุ่มๆ ก็ร่วงตกลงมา “ผมชื่อเฉินเฉิง ตัวอักษรตัวแรกคือตัวเงินที่มีตัวเอ๋อร์กับตัวตง ประกอบกันเป็นตั๋วจิน ตัวหลังคือตั๋วจิงที่มาจากคำว่าเฉิงเซ่อ³ ผมมาที่นี่ก็เพื่อมาฝึกภาคปฏิบัติ จากนั้นไปขอฝากเนื้อฝากตัวเรียนรู้งานกับพี่เยว่ไปด้วยนะครับ” เขาค่อยๆ ยืดตัวขึ้น พอสบตาเข้ากับตู๋เยว่ไปก็เขินเสียจนต้องหลบสายตาไปทางอื่น

“การปฏิบัติ...ทางสังคม?” ที่นี้แหละเธอ...ตู๋เยว่ไปเลิกคิ้ว บอสติงของ

³ เฉินเฉิง (陈澄) ตัวอักษรตัวแรกคือตัวเงิน ประกอบด้วยตัวเอ๋อร์ (耳 หมายถึง หู) กับตัวตง (东 หมายถึง ทิศตะวันออก) ประกอบกันเป็นตั๋วจิน (陈) ตัวหลังคือตั๋วจิง (澄) ที่มาจากคำว่าเฉิงเซ่อ (澄澈 หมายถึง ความชัดเจน)

พวกเขาไปหาเด็กคนนั้นมาจากที่ไหนกันนะ ดูละอ่อน ปากแดงฟันขาว อยาก...เอ่อ...อยากจะหยิกลึ้กที่

ประธานตึงแสดงสีหน้าบ่งบอกว่า ‘ก็อย่างที่เธอคิดนั่นแหละ’ ออกมาเป็นการตอบกลับคำถามของเธอ

ตุ้ยเยว่ไปเยี่ยมพร้อมกับพยักหน้า นับว่าได้พบปะกับคนที่มาใหม่แล้ว แต่คำพูดประโยคหนึ่งของประธานตึงทำเอาตุ้ยเยว่ไปต้องตกใจด้วยคาดไม่ถึงถึงหากว่าในตอนนั้นเธอใส่แว่นอยู่ แว่นคงต้องร่วงลงพื้นแน่ๆ

“เสียวไป งานวันนี้เธอพาเขาไปด้วยสิ”

“ฉัน? พาเขาไป?”

“ก็ไชนะสิ เขามาใหม่ ก็ต้องเรียนรู้ไปที่ละสเตปไป”

ตุ้ยเยว่ไปเหล่มองประธานตึง...รับจ้างต่อแถว รับจ้างชวนคุย...เส้นทางการเรียนรู้ของพวกเขาไม่ได้เริ่มจากเรื่องง่ายๆ หยุมหยิมจุกจิก เรียนรู้กันมาทีละขั้นทีละตอนหรือหอกหรือโง่ การสอนงานน้องใหม่กลายเป็นการพาออกนอกสถานที่สอนกลไกช่วยเหลือยามคับขันไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

ประธานตึงดึงตุ้ยเยว่ไปไปอีกมุมหนึ่ง แล้วพูดเบาๆ “เธอก็รู้ว่าวันวาเลนไทน์จีน⁴ มันใกล้เข้ามาแล้ว แฟนหนุ่มรับจ้างของบริษัทเราตอนนี้ก็ขาดแคลนอย่างหนัก อีกแค่พริบตาเดียวก็จะเป็นวันวาเลนไทน์จีน อีกพริบตาหนึ่งก็คือวันคนโสดของจีน แล้วอีกหน่อยก็จะเป็นเทศกาลวาเลนไทน์สากลอีกนะ นี่ถือเป็นบุคลากรสำคัญที่มีพื้นฐานครอบครัวที่ดีเชียวนะ แล้วตอนนี้ก็เป็นหมากสำคัญที่ฉันกำลังบ่มเพาะอยู่ด้วย อีกอย่างภารกิจที่เธอจะต้องไปทำในวันนี้ก็หนักหนาสาหัสอยู่ไม่น้อย มีเขาไปด้วยจะได้ช่วยค้ำกันเธอไป”

“คุณแน่ใจหรือว่าเขาจะปกป้องฉันได้ ไม่ใช่ว่าฉันต้องเป็นฮีโร่ช่วยเขาละ จะให้นักเรียนมัธยมปลายทำงานรับจ้างเป็นแฟน จะเหมาะสมหรือ”

⁴ ตรงกับวันที่ 7 เดือน 7 ตามปฏิทินจันทรคติของจีน

“เฮ้ยๆ เธอว่ามันมีตาทาหมีแวไม่ เขาเด็กกว่าเธอแค่ห้าเดือน แต่ได้ใบขับขี่มาตั้งนานแล้ว แถมยังเป็นนักศึกษาที่มีความสามารถพิเศษทางด้านกีฬาอีกด้วยนะ”

ตุ้ยเยว่ไปเบิกตาโพลง หันไปมองประเมินเงินเงินตั้งแต่หัวจดเท้ารอบหนึ่ง

ดูยังงี้ก็...ดูไม่ออกเลยจริงๆ แฮะ

“เออละ ฉันจะยอมให้ยืมรถสุดที่รักของฉันเพื่อให้เงินเงินไปส่งเธอตกลงตามนี้แล้วกันนะ!” ประธานดิงปลักเงินเงินมาให้ตุ้ยเยว่ไปรวกับยัดเยียด พร้อมส่งกุญแจรถให้ด้วย

“ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพนะจ๊ะ!”

กระทั่งขึ้นมานั่งบนรถของประธานดิงแล้ว ตุ้ยเยว่ก็ยังไม่คลายความข้องใจเรื่องอายุของเงินเงินอยู่ดี

“พี่เยว่ไปไม่เชื่อใจฝีมือการขับรถของผมหรือไงครับ” เงินเงินหยิบใบขับขี่ออกมาส่งให้ด้วยท่าที่นอบน้อมเกินกว่าเหตุ “ผมสอบได้ใบขับขี่มาตั้งแต่ตอนมัธยมปลายแล้วละครับ อายุการขับขี่ก็สามปีแล้ว”

และมันก็ไม่ผิดไปจากที่เขาบอกเมื่อทั้งชื่อและรูปถ่ายบนใบขับขี่นั่นคือเขาไม่ผิดแน่ ที่สำคัญคือเขาอายุยี่สิบเอ็ดปีจริงๆ เสียด้วย...ตุ้ยเยว่ไปที่นั่นคิดใคร่ครวญอยู่กับตัวเอง อาจเป็นเพราะตัวเธอนั้นดูไม่เหมือนนักศึกษาเอาเสียเลย ใช้ชีวิตสุขสบายไร้ความกังวลราวกับอยู่บนหอคอยงาช้างในรั้วมหาวิทยาลัยดีๆ ไม่ชอบ กลับดันทุรังพาตัวเองเข้ามาสู่สังคมภายนอกอันโหดร้ายราวกับโดนทอดอยู่ในกระทะน้ำมันอันร้อนล้าเสียงดังเปรี้ยะปะระ จนไหม้เกรียมทั้งนอกทั้งในไปนานแล้ว

“แล้วไม่ทราบว่าจะจะไปไหนกันครับ”

ตุ้ยเยว่ไปแกว่งบัตรเชิญในมือ “โรงแรมซินถึง รู้จักมั๊ย”

“รู้จักครับ เออ...” เงินเงินมีท่าที่อึดอัดๆ ขณะชี้บอกให้ตุ้ยเยว่ไปคาดเข็มขัดนิรภัย นิ้วชี้ก็ยังไมกล้ายกขึ้นสูงมากนักด้วยซ้ำ จากนั้นเธอก็เริ่ม

เหยียบคันเร่ง ค่อยๆ พารถเคลื่อนออกไปอย่างมั่นคง

“รูปร่างหน้าตาเธอถึงจะไม่ได้ดีแต่อะไรน่ะ แต่ก็ไม่ได้สลักสำคัญอะไร งานรับจ้างวันนี้ค่อนข้างพิเศษอยู่สักหน่อย เตียวพอไปถึงเธอไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องพูดอะไรละ แเค่ยืนดูเฉยๆ ก็พอ ถ้าถึงเวลาคับขันก็อาจจะต้องช่วย รับหมดแทนฉันด้วยนะ”

สีหน้าท่าทางของเงินเงินดูตึงเครียดขึ้นมาทันที “งานอะไรกันครับ ถึงกับต้องลงไม้ลงมือกันด้วยหรือ”

“ไปถึงก็รู้อยู่แล้วแหละ” ตู๋เยว่ไปหันหน้ากลับไปฟังกับกระจกรถ วิก ผมสีดำสนิทกับแว่นกันแดดอันใหญ่บดบังใบหน้าเธอไปกว่าครึ่ง ปลายคาง เรียวเล็กเชิดขึ้นอย่างเย็นชา ส่วนปลายของต่างหูรูปดาวหกแฉกสะท้อนแสง วาววับ

บรรยากาศภายในรถพลันเปลี่ยนเป็นอึมครึมขึ้นมา

เงินเงินเลิกถามเข้าซี่ ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นทั้งคู่ก็มาถึงจุดหมาย ปลายทางได้อย่างปลอดภัย แล้วก็พากันตรงขึ้นไปยังห้องจัดเลี้ยงบนชั้นสาม ทันที

คิดไว้ไม่มีผิด นี่มัน...เงินเงินเงยหน้าขึ้นมองดูรูปถ่ายงานแต่งงาน ขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าและทางเข้าที่ประดับประดาไปด้วยดอกไม้สดจนเต็ม พื้นที่ เขาสะกิดใจบัตรเชิญนั้นตั้งแต่แรกแล้วเชียว สีชมพูพริ้งพริ้งแบบนั้น ไม่มีทางเป็นอะไรไปได้นอกจากการ์ดเชิญงานแต่งงาน

เขาชำเลื่องมองไปทางตู๋เยว่ไปด้วยทางตา เธอจงใจสวมชุดสีแดงสด อันเป็นสีเฉพาะของคนเป็นเจ้าสาว ชายกระโปรงสะบัดพลี๊วไหวไปมาอย่าง อ่อนช้อยงดงาม ดูอย่างไรก็รู้ว่าจงใจมาหาเรื่องเจ้าสาวของงานชัดๆ ไหน จะแว่นกันแดดสีดำอันแสนสะดุดตาอีกเล่า ไม่แปลกใจเลยสักนิด เมื่อ พนักงานต้อนรับสาวหันมาเห็นตู๋เยว่ไปเข้าก็ถึงกับตากระตุกกันเลยทีเดียว

ตู๋เยว่ไปกดมุ้มปากลงขณะเซ็นชื่อลงบนสมุดลงนามผู้มาร่วมงานว่า
ซินอวี่วัน

“ที่นั่งของคุณอยู่ที่โต๊ะหมายเลขสามค่ะ เดี๋ยวทางเราจะรีบเข้าไปเพิ่มที่นั่งให้ค่ะ”

ที่นั่งที่จะเพิ่มให้นั่นหมายถึงเพิ่มให้เงินเงินที่ยืนอยู่ด้านหลังตุ้ยเยวไปนั่นเอง

“ไม่ต้องค่ะ ไม่จำเป็น ฉันเป็นแขกที่ทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวต่างก็ยากให้มามากที่สุด แค่มามอบซองแสดงความยินดีเท่านั้นค่ะ ไม่ได้จะมากินข้าวฟรีในงาน” ตุ้ยเยวไปคล้องกระเป๋าทือไว้พลงก่าวซำๆ เข้าไปในห้องจัดเลี้ยง

เจ้าบ่าวเจ้าสาวกำลังยืนถ่ายรูปกับบรรดาแขกผู้มีเกียรติอยู่ตรงซุ้มดอกไม้หน้าประตูทางเข้างาน แสงจากสปอตไลท์ส่องสว่างไปทั่วบริเวณ สะท้อนแสงระยิบระยับไปทั่วร่างเจ้าสาว จนดูงดงามชวนหลงใหล เจ้าบ่าวนั้นส่วนสูงเลยศีรษะเจ้าสาวมาเพียงเล็กน้อย ดูแล้วช่างอ่อนโยนสง่างาม มีความคงแก่เรียนเป็นอย่างมาก มองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นคู่ที่ฝ่ายหญิงเป็นช้างเท้าหน้าส่วนฝ่ายชายคือผู้ตามที่ดี

ตุ้ยเยวไปเดินผ่านกลุ่มคนเข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าบ่าวสาว เพื่อนเจ้าบ่าวจึงเงยหน้าขึ้นมามอง

“ไม่ทราบว่าเป็นแขกของฝ่ายเจ้าบ่าวหรือเจ้าสาวครับ”

“ฉันเป็นแขกของทั้งคู่ค่ะ” ตุ้ยเยวไปยกนิ้วชี้เบาๆ ไปยังชายหญิงสองคนที่อยู่ท่ามกลางแสงไฟวิบวับนั้น

บ่าวสาวทั้งคู่ต่างดูตระหนกตกใจกันอยู่ไม่น้อย

“ขอโทษนะคะ ไม่ทราบค่ะ...”

ยังไม่ทันจะสิ้นเสียงของผู้เป็นเจ้าบ่าว ตุ้ยเยวไปก็ชูบัตรเชิญที่อยู่ในมือขึ้นมาให้เห็นเสียก่อน “ฉันคือตัวแทนของคุณชินอวีนค่ะ”

“ชินอวีน?”

“ตัวแทน? คุณเป็นทนายज्ञหรือ”

“เปล่าค่ะ ฉันได้รับมอบหมายให้เป็นตัวแทนของเขาเพื่อมาร่วมงานแต่งงานครั้งนี้ค่ะ”

“ແหม...จริงๆ เลยนะคะเนี่ย ยายชินอวีนี่เล่นอะไรก็ไม่รู้!” เจ้าสาวเผยยิ้มกระอักกระอ่วนออกมา “นี่มันอะไรกันคะ นี่มันงานแต่งงานของเราสองคนนะ ยังจะมากลั่นเกลี้ยงกันแบบนี้อีก”

พุดพลางก็หันไปทำท่าทางกระเจ้ากระงอใส่ผู้เป็นเจ้าบ่าว ฝ่ายเจ้าบ่าวได้แต่ยืนอึ้ง มองบัตรเชิญในมือของตุ้ยเว่ไป “คุณส่งบัตรเชิญไปให้ชินอวีนด้วยนั่นแหละ”

“ทำไมล่ะ ดูจากความสัมพันธ์ระหว่างชินอวีนกับเราสองคน ไม่ควรเชิญเธอมาสิคะ”

สีหน้าของเจ้าบ่าวดูลำบากใจ

“นี่ไม่ใช่การกลั่นเกลี้ยงนะคะ การมอบหมายครั้งนี้มีความสำคัญมากก่อนหน้านี้...นี่เป็นซองอั่งเปาที่คุณชินอวีนมอบหมายให้ฉันนำมามอบให้เพื่อร่วมแสดงความยินดีค่ะ”

ฝ่ายเจ้าสาวเริ่มจะยิ้มออกมาบ้างแล้ว “ตัวไม่มากก็ยังอุตส่าห์ส่งของมาให้ด้วยนะเนี่ย”

“ในเมื่อได้รับการจัดเชิญแล้ว นี่ก็เป็นแค่มารยาทพื้นฐานนะคะ ไม่จำเป็นต้องขอบคุณ”

ไม่รอให้เจ้าสาวยิ้มแห้งเป็นการตอบกลับ ตุ้ยเว่ก็เปลี่ยนเป้าหมายไปหาเจ้าบ่าวทันที “รบกวนเจ้าบ่าวเดินออกมาหน่อยได้ไหมคะ ฉันมีคำพูดสองสามประโยคที่ได้รับมอบหมายให้มาส่งสาร บอกแก่เจ้าบ่าวคนเดียวเท่านั้นนะคะ”

“ชินอวีนมีเรื่องจะบอกผม?”

“ค่ะ” ตุ้ยเว่ไปยิ้มมุมปากนิดๆ แต่ดวงตาที่ถูกดบับไว้ด้วยแว่นกันแดดนั้นกลับไร้ซึ่งแววยิ้ม

เจ้าสาวรีบดึงแขนเจ้าบ่าวเอาไว้ทันควัน “นี่มันอะไรกัน! หล่อนอยากจะทำอะไรทำไมไม่มาด้วยตัวเอง พูดต่อหน้าทุกคนในนี้เลยไม่ได้รีไรง”

“แน่นอนว่าเป็นเพราะเธอมาไม่ได้ ถึงได้มอบหมายให้คนอื่นมาแทน

ยังไถ่ละคะ และแน่นอนว่าคำพูดนี้จะให้พูดต่อหน้าทุกคนก็ได้เช่นกัน หรือจะเอาไมโครโฟนมาพูดให้เสียงดังๆ จนกลายเป็นงานแถลงข่าวไปเลยก็ยังได้แหละค่ะ ว่าแต่ว่าคุณเจ้าสาวแน่ใจหรือคะว่าต้องการให้ฉันทำแบบนั้น”

“นี่เธอจงใจมาเพื่อก่อกวนใช่ไหม! ชินอวินมอบอำนาจจะไรกัน ฉันว่าเธอโกหกทั้งเพ! ยายคนนี้ก็แค่คนบ้า...”

เจ้าบ่าวดึงเจ้าสาวออกไป เพื่อหยุดยั้งคำพูดที่ดูจะเริ่มสติแตกของหล่อน

“มีอะไรก็รอให้จบงานก่อนค่อยพูดได้ไหม” เจ้าบ่าวเอ่ยด้วยความสงสัย

“ต้องขอโทษด้วยนะค่ะ ฉันได้รับมอบหมายมาว่าต้องพูดก่อนงานจะเริ่มเท่านั้นค่ะ หากคุณเจ้าบ่าวยังไม่อยากฟังตอนนี้ ฉันฉันก็จะรับข้อเสนอของเจ้าสาวก็แล้วกันนะคะ”

และก่อนที่จะเจ้าสาวจะคลุ้มคลั่งขึ้นมาอีกครั้ง เจ้าบาวก็รีบชิงตอบกลับขึ้นมาเสียก่อน “ชินอวินรู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำมาตลอด ก็แค่คำพูดไม่กี่คำ คุณอยู่รับแขกไปก่อนนะ” เขาตบมือหล่อนเบาๆ เป็นเชิงปลอบ ก่อนจะเดินตามตุ้ยเยว้ไปเข้าไปในห้องพักผ่อนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

เงินเงินเองก็เดินตามเข้าไปติดๆ เห็นคิ้วเรียวที่อยู่เหนือแว่นกันแดดของตุ้ยเยว้ไปที่ขมวดเข้าหากันแล้ว จึงรีบเอ่ยขึ้นว่า “ถ้าผมไม่ดูให้จบทุกขั้นตอนแล้วจะเรียนรู้ได้ยังไงกันล่ะ” แล้วก็ไม่มีลื้มที่จะปิดประตูที่อยู่ด้านหลังให้เรียบร้อย

“ตอนนี้พูดได้แล้วสินะ” เจ้าบ่าวถอดถุงมือออกด้วยความรำคาญปนหวาดหวั่น

“ในเมื่อเจ้าบ่าวทนไม่ไหวแล้ว ฉันฉันก็เข้าประเด็นเลยแล้วกันนะคะ ที่จริงคุณชินอวินไม่ได้ฝากคำพูดอะไรมาให้คุณหรอกค่ะ”

เจ้าบ่าวถลึงตาจ้องตุ้ยเยว้ไปอย่างดุดัน แล้วทำท่าจะเดินออกไปจากห้อง ตุ้ยเยว้ไปคว้ามือเขาหมัดด้วยแรงที่มากจนคาดไม่ถึง เงินเงินเห็นดังนั้น

ก็ยื่นฝ่าประตู่ไว้ม่าง

“ฉันยังพูดไม่จบค่ะ ถึงคุณชินนาก็จะไม่ได้ให้ฉันมาบอกอะไร แต่ในฐานะตัวแทนส่วนตัวที่ต้องทำตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ฉันขอถามแทนเธอประโยคเดียว ทำไมสุดท้ายแล้วคุณหลานถึงได้ทิ้งคุณชินแล้วมาเลือกคุณเจียงคะ”

การตั้งคำถามนั้นของตุ้ยเยว่ไปไม่ต่างอะไรกับท่าทีของผู้พิพากษาที่ปฏิบัติต่อจำเลยในศาล

นี่มันพลอตนิยายน้ำเน่าชัดๆ

รุ่นพี่ที่แนะนำรุ่นน้องเข้าทำงานในบริษัทเดียวกับตนเอง แนะนำให้รู้จักกับแฟนของตัวเอง จากนั้นรุ่นน้องสาวก็ตกหลุมรักแฟนของรุ่นพี่ จึงฉวยโอกาสเข้าไปแทรกกลาง คอยยุแหย่ให้คนทั้งคู่แตกคอกัน จนท้ายที่สุดคนเก่าก็กระเด็นออกไป คนใหม่ก็เข้ามาเสียบแทน สำหรับรุ่นพี่สาวนั้นไม่เหลือทั้งความรักทั้งมิตรภาพ...บอกว่าน้ำเน่าก็คงไม่ถูกนัก เพราะเรื่องราวแบบนี้ยังมีให้เห็นอยู่บ่อยๆ ในทุกมุมเมือง ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่รู้เบื่อ เขี่ยบย่าทำลายคำว่า ‘เพื่อนสนิท’ เสียจนไม่เหลือชิ้นดีมานักต่อนักแล้ว

เจ้าบ่าวสลัดมือออกด้วยความโกรธจัด “เธอเป็นคนบอกเลิกเองนะ แล้วจะมาหาว่าผมทิ้งเธอได้อย่างไร”

“คุณชินเป็นคนบอกเลิกขึ้นหรือคะ” ตุ้ยเยว่ไปเลิกคิ้วสูง “แต่ที่ฉันรู้มาคุณชินไม่เคยพูดว่าจะเลิกนะคะ ความจริงก็ไม่ได้ตั้งใจจะเลิกด้วย แต่เป็นคุณหลานนั่นแหละค่ะที่หลังจากทำสงครามเย็นกันแล้ว จู่ๆ ก็หันไปคบหา กับคุณเจียง ยิ่งไปกว่านั้นไม่นานพวกคุณก็แต่งงานกัน แถมเธอยังได้รับการตั้งเชิญงานแต่งที่พวกคุณส่งไปให้อีกต่างหาก สำหรับคุณชินแล้ว นี่มันเกินกว่าจะรับได้นะคะ”

“คุณมันก็แค่คนนอกจะไปรู้อะไร! เหอะ! ถ้าเรื่องพวกนี้เป็นเรื่องที่เธอบอกคุณมาละก็ ผมคงได้แต่บอกกับคุณว่า ทั้งหมดนั้นเธอโกหก เธอเป็นคนส่งข้อความมาบอกเลิกผมก่อน คำพูดรุนแรงเด็ดเดี่ยว ผมโทร. ไป

หาเธอ แต่ก็ไม่เคยโทร. ติดเลยสักครั้ง เพราะเธอบล็อกเบอร์ผมไปแล้ว แสดงออกชัดเจนว่าอยากจะเลิกกับผม”

ตุ้ยแว้ป็นิ่งคิดไคร่ครวนอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ไม่ทราบว่าคุณหนนี้คุณหลานพกโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้นอยู่ไหนคะ หรือไมก็แค่บอกฉันว่าเป็นรุ่นอะไร ยี่ห้ออะไรก็ได้ค่ะ”

“โทรศัพท์มือถืออยู่ี่ครับ คุณถามทำไม”

“ฉันขอดูหน่อยได้ไหมคะ คุณหลานไม่เอะใจเลยหรือคะว่าทำไมคำพูดของคุณทั้งสองถึงได้ต่างกันราวกับหนังคนละม้วนแบบนี้ ถ้าดูจากความสัมพันธ์ของคุณหลานกับคุณชินแล้ว คงเป็นไปได้ที่จะไม่รู้ว่าคุณชินเป็นคนยังไงจริงไหมคะ เรามาลองเช็กดูหน่อยไหมคะว่าจริงๆ แล้วคุณชินกำลังโกหกอยู่รึเปล่า ฉันคิดว่าฉันน่าจะมีความอธิบายให้คุณได้แน่ะคะ แน่หนคะ ฉันไม่มีทางสตูดรู้สัดเห็นความเป็นส่วนตัวของคุณหลานแน่ๆ แค่ดูแบบเดียว เพื่อความแน่ใจในบางเรื่องเท่านั้นคะ”

เจ้าบ่าวยื่นโทรศัพท์มือถือให้ตุ้ยแว้ปด้วยความสงสัย ตุ้ยแว้ปเริ่มด้วยการเปิดเข้าไปดูในรายชื่อผู้ติดต่อในเครื่องก่อนเป็นอันดับแรก แล้วก็ใช้โทรศัพท์มือถือของเขาส่งข้อความออกไปหนึ่งฉบับ และโทร. เข้าหาเบอร์ของเธอเองอีกหนึ่งสาย

“คุณหลานจำเบอร์คุณชินได้รึเปล่าคะ”

เจ้าบ่าวขมวดคิ้ว “คุณจะทำกรู้ไปทำไมกัน”

“โทรศัพท์มือถือรุ่นนี้ของคุณหลานไม่ว่าจะเป็นข้อความหรือบันทึกการโทร. เข้า-ออกก็จะโชว์แค่ชื่อที่อยู่รายชื่อผู้ติดต่อเท่านั้นคะ ถ้าจะเช็กเบอร์โทร. ก็จะต้องทำอีกขั้นตอนหนึ่ง ฉันพูดแบบนี้คุณหลานน่าจะเข้าใจแล้วใช่ไหมคะ สมมุติว่ามีคนแอบเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ที่อยู่ในรายชื่อผู้ติดต่อให้เป็นเบอร์ที่ไม่มีทางโทร. ติดได้เลยละ”

เจ้าบ่าวรีบคว้าโทรศัพท์มือถือคืนไปทันที เปิดเช็กไปเพียงครู่ก็ถึงกับมือไม้ชาแข็งที่อยู่กับที่ ขณะที่สีหน้าซึ่งเคร่งเครียดอยู่แล้วยิ่งบึ้งตึงเข้าไป

ใหญ่

และแน่นอนว่าตุ้ยเยว่ไปรู้ดีเสียวละว่ามันมีสาเหตุมาจากอะไร

นั่นก็เพราะว่าเบอร์โทรศัพท์ของซินอวี่นไม่ได้อยู่ในโทรศัพท์มือถือเครื่องนี้แล้วนั่นเอง

ฝ่ายเจ้าบ่าวก็ได้แต่ผินพุดออกมาว่า “นี่ก็แค่การคาดเดาของคุณเท่านั้นเอง แบบนี้ไม่ใจกล้ำเกินไปหน่อยจริง ถ้าหากว่า...”

“เพราะฉะนั้นฉันถึงได้ถามไถ่คะว่าคุณหลานจำเบอร์ได้ไหม ถ้าจำได้แล้วจะสังเกตเบอร์โทร. ว่าถูกหรือผิดรีเปล่าคะ รोजนกระทั่งทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่คิด แล้วค่อยเปลี่ยนเบอร์กลับมาเป็นเหมือนเดิมก็ไม่ว่าจะเป็นไปไม่ได้นี่คะ เรื่องนี้จะยากง่ายแค่ไหน คุณหลานเองน่าจะรู้ดี แล้วยิ่งถ้าเป็นผู้หญิงที่รู้จักคุณดีและรักคุณมากก็ยิ่งรู้ดีเลยนะคะ”

ตุ้ยเยว่ไปกดเบอร์ของซินอวี่น ก่อนจะยื่นให้เจ้าบ่าวของงานในวันนี้ “ไม่ทราบว่าคุณหลานยินดีจะพิสูจน์ด้วยตัวเองตอนนี้เลยรีเปล่าคะ”

ตุ้ยเยว่ไปหมุนลูกบิดเปิดประตู ไม่แปลกใจเลยสักนิดที่จับได้คาหนังคาเขาว่าผู้เป็นเจ้าสาวของงานได้มายืนหลบอยู่ตรงหลังประตูนั่นเอง บัดนี้เจ้าสาวหน้าซีดราวกับกระดาษ ใช้เวลาแค่ห้านาทีก็ได้ผลดีกว่าคอร์สทำสวยที่เธอทำมาหลายเดือนเสียอีก

ตุ้ยเยว่ไปถอยออกมาจากห้องพักผ่อน แล้วปิดประตูลงอย่างแรงต่อหน้าต่อตาผู้เป็นเจ้าสาว ทั้งสิทธิ์ในการตัดสินใจทุกอย่างไว้ให้ผู้เป็นเจ้าบ่าวที่ยังคงตกอยู่ในอาการช็อกและสับสน เขาอยู่ในชุดทักซิโดสีดำเรียบกริบพอดีตัว ยืนอยู่ในห้องพักผ่อนที่เต็มไปด้วยลูกโป่งหลากสีและตัวอักษรมงคลที่แขวนไว้ รอที่จะจุมพือผู้หญิงอีกคนเดินผ่านพรมแดงไปรับคำอวยพรมากมาย แต่แล้วในตอนนั้น...

“ฉันคิดว่าตอนนี้คุณเจ้าสาวอย่าเพิ่งเข้าไปรบกวนเจ้าบ่าวเลยดีกว่านะคะ” ตุ้ยเยว่ไปลากเงินเฟืองมายืนปักหลักอยู่ตรงประตู รูปร่างสูงใหญ่ก็มีข้อดีอย่างนั้นเองสินะ

“เธอเป็นใครกันแน่ มาทำบ้าอะไรที่นี่!” ชุตเจ้าสาวเนื้อผ้าชาตินแสนสวยถูกผู้สวมใส่ปิดแน่นคามือ

“ฉันบอกแล้วไงคะว่าฉันเป็นตัวแทนของคุณชินอวีน ฉันมาที่นี่ก็เพื่อทำงานตามที่ได้รับมอบหมายมาให้สำเร็จลุล่วงนะคะ”

“ดี...ดีมาก ฉันไม่รู้เลยนะเนี่ยว่ามันจะร้ายกาจได้ขนาดนี้ จงใจเลือกเวลานี้ แล้วทำไมตัวมันไม่มาเองล่ะ ใช้วิธีสกรปรกแบบนี้ แต่กลับเอาแต่หลบอยู่หลังคนอื่น มันอยู่ไหน! ถ้าเน่จริงก็ให้มันออกมาเลยสิ! มันต้องแอบอยู่ตรงไหนสักที่เพื่อคอยหัวเราะฉันใช่ไหม! เธอบอกให้มันออกมาเลยนะ โผล่หัวออกมาเดี๋ยวนี้ล่ะ!”

“คุณเจ้าสาวอย่าโมโหสิคะ ระวังเครื่องสำอางบนหน้าของคุณด้วย ฉันเห็นร่องพื้นเริ่มแตกหลุดออกมาแล้วนะ เตี้ยวออกไปแล้วจะกลายเป็นเครื่องล้มฤทธิ์ลายพร้อยเอาได้นะคะ” ตู๋เยว่ไปยกมือกดดอก ยกไหล่อย่างสบายอารมณ์ แต่กลับยืนปักหลักอยู่ตรงนั้นไม่ไปไหน

“แก! นังผู้หญิงคนนี้!” เจ้าสาวคนสวยเอามือทาบหน้าอกที่กระเพื่อมขึ้นลงรุนแรงด้วยความโกรธจัด ซาลาเปาลูกกลมๆ สองลูกนั้นแทบจะระเบิดออกมาจากชุตเจ้าสาวที่รัดแน่น “ใส่หัวแกออกไป!”

ตู๋เยว่ไปคว้ามือที่สะบัดไล่ของเจ้าสาว ออกแรงบีบเพียงเล็กน้อย อีกฝ่ายก็หมดปัญญาสลัดให้หลุดเสียแล้ว

“อ้อ จริงสิ เมื่อไหร่ฉันลืมบอกประโยคที่สำคัญมากๆ ไปนะคะ” ตู๋เยว่ไปถอดแว่นกันแดดที่สวมอยู่ออก เผยให้เห็นดวงตาที่ซ่อนอยู่หลังแว่นมาตลอด...ดวงตาที่ดำสนิทส่องประกายกล้าและเย็นชาจนรู้สึกได้

“แกจะทำอะไร” เจ้าสาวที่เมื่อครู่นี้ยังแสดงท่าที่ร้ายกาจเหมือนปีศาจถึงกับชะงัก อ้าปากพะงาบๆ จนลืมรักษาภาพลักษณ์นางเอกของงานในวันนี้ไปเสียสิ้น ดูเป็นภาพที่น่าขบขันยิ่งนัก

“มีใครอยู่ไหม! รีบเข้ามาหน่อย! มีคนเข้ามาก่อความวุ่นวาย!”

“งานที่ได้รับมอบหมายของฉันในวันนี้สิ้นสุดลงแล้ว การกระทำหลัง

จากนั้นคือความตั้งใจของนั่นเอง ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับคุณชินอวีน” ตู๋เยว่ไป
จ้องนิ่ง แล้วจู่ๆ ก็ปล่อยมือออก

ตึง!

เมื่อบรรดาญาติและเพื่อนๆ วิ่งหน้าตั้งมาถึง สิ่งที่เห็นคือเจ้าสาวลง
ไปนอนแผ่หลามือเท้าชี้ฟ้าอยู่กับพื้นท่ามกลางกระโปรงทรงสุมของชุดเจ้าสาว
เหมือนเด็กเณยสดที่ตกลงทะเลลงบนพื้นและมีเทียนสองเล่มปักเอียงไปมา
ชั่วอึดใจเสียงกริรร้องแหลมแสบแก้วหูก็ดังไปทั่วบริเวณ

“มีคนมาก่อความงานแต่ง!”

“แม่่งเอ๊ย! กล้าตบเจ้าสาวด้วย!”

“เร็วสิ! เร็วเข้า! รีบไปเรียก ปรก. มาสิ!”

“คนบ้ามาจากไหนเนี่ย!”

ชายสามสี่คนกรูกันเข้ามาเพื่อหวังจะจับตัวตู๋เยว่ไป เธอหลบหลีกไป
มา แต่สุดท้ายก็โดนคว้าแขนเอาไว้ได้ และจังหวะที่เธอออกแรงดิ้นเพื่อให้
หลุดจากการจับกุมนั้นเอง เงินเงินก็ยื่นมือเข้ามาช่วยด้วยการกระชากตัว
ฝ่ายตรงข้ามออกไปสุดแรง เมื่อครู่นี้เขาเองก็ถึงกับตกตะลึงยืนอึ้งไปกับ
การกระทำของตู๋เยว่ไป ยิ่งดีที่ตั่งสติกลับมาได้ไม่สายเกินไป เขารีบก้าวออก
ไปยืนบังหญิงสาวเอาไว้ “พวกคุณอย่าเข้ามานะ!”

เงินเงินท่าทางแข็งกร้าวราวกำลังประจันหน้าอยู่กับศัตรูหมายเลขหนึ่ง
คอยปกป้องคนข้างหลังอย่างเต็มที่

ทว่าคนที่ถูกปกป้องอย่างตู๋เยว่ไปกลับไม่มีทีท่าซาบซึ้งแม้แต่น้อย ทั้ง
ยังตบไหล่เขาพร้อมกับพูดว่า “ถอยไปหน่อย”

เธอก้าวเท้าขึ้นไปยืนอยู่บนโต๊ะ ใช้ระดับความสูงและระดับสายตาที่
เหนือกว่าหันไปโบกโทรศัพท์มือถือต่อหน้าทุกคน “ถ้าพวกคุณเข้ามาอีก
ละก็ ฉันจะแจ้งตำรวจจริงๆ ด้วย!”

“ใครกันแน่ที่เข้ามาวุ่นวาย!”

“หึ! แจ้งเลยสิ! ที่ตอนที่ตบคนนี่กว้างเชียว! ไซ้ แบบนี้ต้องแจ้ง

ตำรวจ!”

ฉับพลันก็มีคนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาทันที

ตุ้ยเยว่ไปปรับสอโทรศัพท์มือถือไปไว้ด้านหลัง สีหน้าเผยรอยยิ้มเย็นชา “ตำรวจเข้ามาในงานแต่ง กวาดคนไปเป็นโขยงเพื่อลงบันทึกประจำวัน ช่างเป็นงานแต่งที่พิเศษสุดไม่เหมือนใครเลยจริงๆ! ขว้านี้คงจะกลายเป็นประเด็นร้อนให้พวกแซกซ์มีเกียรติดีขึ้นชอบข่าวควาซุบซิบได้เอาไปโพสต์ลงโซเชียลกันสนุกแน่ๆ แล้วก็บังเอิญจึงเลยนะค่ะที่ฉันรู้จักนักข่าวอยู่หลายคน มีทั้งนักข่าวสายสังคมและนักข่าวคอลัมน์ซุบซิบเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ด้วย ฉันว่าพวกเขาต้องสนใจที่มาที่ไปของเรื่องนี้แน่ๆ เลย เอาเรื่องควาๆ พวกนี้ไปตีแผ่รายละเอียดทุกเม็ดเพื่อให้คนในโลกอินเทอร์เน็ตได้เข้ามาอ่านกันอย่างออกรสออกชาติ ให้ผู้คนทุกตรอกซอกซอยเล่าสู่กันฟังระหว่างดื่มชาหลังอาหารกันอย่างสนุกสนาน”

ตุ้ยเยว่ไปหันไปทางเจ้าสาว คิ้วเรียวสวยเลิกขึ้นน้อยๆ “แบบนี้ดีไหมคะ”

เจ้าสาวสั่นคิ้วไปทั้งตัว ใบหน้าที่ยังขาวซีดอยู่ก่อนหน้านี้เกรี้ยวเสียจนหน้าดำหน้าแดง ยิ่งได้ชุดเจ้าสาวสีขาวปลอดราวหิมะที่สวมอยู่มาเสริมก็ยิ่งทำให้ดูแทบไม่ได้เอาเสียเลย

“พอแล้ว ให้เรื่องบ้างๆ นี่ให้จบลงแค่นี้”

ประตูห้องแต่งตัวถูกเปิดออก เจ้าบ่าวยืนอยู่โดยมีเงามืดบดบังไปเกือบครึ่งตัว

“พอเสียที...”

ฝ่ายเจ้าสาวยกมือขึ้นปิดริมฝีปากอันสำระริกของตนเอาไว้ เดินโซเซเข้าไปหา แต่แล้วก็หยุดชะงัก

ตุ้ยเยว่ไปกระโดดลงจากโต๊ะด้วยท่าที่หะมัดหะเมง ลูบเส้นผมเพื่อจัดระเบียบ จากนั้นก็นำกระเป๋าทิ้งไว้บนเก้าอี้ที่ติดกับตู้กระจกสีเงินวาวมาคล้องแขนไว้ แล้วหันไปควงแขนเงินเงินที่ยังคงไม่หายจากอาการตกตะลึง ก่อนจะพากัน

เดินออกไปจากห้องจัดเลี้ยงราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

บรรดาญาติและเพื่อนๆ ต่างก็ยังไม่วางใจนัก จึงได้สั่งให้ชายหนุ่ม
รูปร่างสูงใหญ่สามคนเดินตามไปติดๆ เพื่อคอยจับตาดูทั้งคู่ทุกฝีก้าวประหนึ่ง
เป็นโจรผู้ร้ายอย่างไรอย่างนั้น

ตุ้ยเยว่ไปก็ยังไม่กล้าที่จะยกฝีเท้าลงจริงๆ เสียด้วย เธอหวัดสายตากลับ
ไปมองเสียทีหนึ่ง ทำเอาทุกคนที่อยู่ตรงนั้นต่างพากันสะดุ้งผวา ถึงกับตั้งการ์ด
ขึ้นมาเตรียมพร้อมกันเลยทีเดียว

แสงไฟสว่างไสวสะท้อนให้เห็นความวุ่นวายไร้ระเบียบและความ
น่าขนไปทั่วทั้งห้อง แสงนั้นเจิดจ้าเสียจนตุ้ยเยว่ไปต้องหรี่ตาลง ชั่วจังหวะนั้น
แววตาของเธอกลับหม่นมัว

เมื่อครู่ตอนที่เจ้าสาวล้มลงกับพื้น ตุ้ยเยว่ไปเหลือบไปเห็นรองเท้าที่
อยู่ใต้ชุดเจ้าสาว...รองเท้าไม่มีส้น มีเพียงพื้นรองเท้านุ่มๆ กับขอบดินทอง
ดูไม่ออกถึงความหรูหราสูงค่าเลยสักนิดเดียว เป็นใครก็ต้องรู้ว่าในวันสำคัญ
ขนาดนี้ทำไมถึงได้เลือกที่จะสวมรองเท้าแบบนี้

ตุ้ยเยว่ไปอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองรองเท้าของตนเอง ทุกครั้งที่มีการกิจ
สำคัญ เธอจะต้องสวมรองเท้าที่มีส้นสูงกว่าปกติ เวลาก้าวเดินแล้วมีเสียง
ดังกึกๆ เป็นจังหวะ ความมั่นใจกับความแน่วแน่ก็จะตามมากับเสียงเดิน
ในทุกฝีก้าวนั่นเอง

หากเธอไม่มาปรากฏตัวที่นี่ พิธีเดินพรหมแดงหลังจากนี้ เจ้าสาวก็จะ
คล้องแขนบิดาเดินเข้าไปหาผู้เป็นเจ้าบ่าว พร้อมกับดนตรีงานแต่งที่บรรเลง
ขับคลอ ย่าไปบนพื้นรองเท้าอ่อนนุ่มที่ละก้าว...ก้าวแล้วก้าวเล่า คงจะเดิน
ไปได้ด้วยความมั่นใจหนักแน่น ไร้ความคลางแคลงใดๆ

มุมปากตุ้ยเยว่ไปโค้งขึ้นเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็น ก่อนจะสะบัด
กระเป๋าดินจากไป

เฮ้อ...เธอทำตามใจตัวเองอีกแล้วสินะ ไม่ได้เล่นใหญ่ขนาดนี้มานาน
เท่าไรแล้วเนี่ย ถึงขนาดทำลายความหวังอันสวยงามที่สุดในชีวิตลูกผู้หญิง

คนหนึ่ง รวมถึงช่วงเวลาแห่งความเป็นเจ้าหญิงคนสำคัญที่สุดลงเสียย่อยยับ ไม่มีชิ้นดี

“จะกลับไปง่ายๆ อย่างนี้เลยหรือครับ ไม่รอดูหน่อยหรือว่างานแต่งงานจะดำเนินต่อไปหรือเปล่า” เงินเงินเองก็เชื่อว่าซื้อบ๊องจนไม่เข้าใจสถานการณ์เรื่องราวมาถึงขนาดนี้แล้ว ก็พอจะเอาได้แล้วละว่ามันจะเป็นอย่างไรต่อไป

“ต้องจัดต่ออยู่แล้วสิ” ตู๋เยว่ไปตอบกลับทันควันโดยแทบไม่ต้องคิด

“ทั้งญาติสนิทมิตรสหาย ทั้งเงินทองที่เสียไปกับค่าจัดงาน ห้างหอก็ตกแต่งรอเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ครบครันของทั้งสองฝ่ายก็เข้ากันได้ดี จู๋ๆ จะมายกเลิกได้ที่ไหนกันเล่า”

ความจริงแล้วเบอร์โทร. ที่เธอให้เจ้าบ่าวไปนั้นไม่ใช่เบอร์ที่ถูกต้อง หากเมื่อครูนึกหากดโทร. ออกและพบว่ามันเป็นเบอร์ที่ผิดก็ต้องเล่นมามาหาเธอแน่นอน

แต่...แค่แบบฝึกหัดเล็กๆ ข้อเดียว คำตอบนั้นก็กลับชัดเจนยิ่งกว่าชุดต่อให้เขาเจ็บปวดและโกรธแค้นที่ถูกหลอก ต่อให้เขายังรักชินอวี่น อยู่ก็ตาม

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ก็น่าเสียดายนะครับ” เงินเงินถอนใจออกมา

“มีอะไรให้เสียดายกันล่ะ เธอคู่ควรกับคนที่ดีกว่านี้เยอะ”

“งั้น...”

ตู๋เยว่ไปซิงพูดแทรกขึ้นมาก่อนที่จะเอ่ยจบ “ตอนแรกฉันได้รับการว่าจ้างเพื่อให้มาจัดงานแต่งงาน แล้วก็หาโอกาสเข้าไปคุยกับเจ้าบ่าว ไม่ใช่เพื่อทำลายงานแต่งงาน แล้วก็ไม่ได้หวังให้เจ้าบ่าวหนีงานแต่งงานด้วย เรื่องพวกนั้นก็แค่เหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นเท่านั้น ไม่ได้สลักสำคัญอะไร แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ...การทำให้เขาได้รู้ความจริง แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว”

“อ้อ” เงินเงินพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจพลางขยับแว่นที่สวมอยู่เล็กน้อย “แต่พี่เยว่ไปก็ยังทำนอกเหนือจากที่ได้รับการว่าจ้างมาอยู่ดีไม่ใช่หรือครับ”

ตู๋เยว่ไปตัวดีตามองเขาไปที่หนึ่ง

เงินเจิงไม่เพียงไม่รู้สึกลำบาก เขายังเลิกจี้ส่งกลับมาให้อีกต่างหาก “ผมว่าเมื่อไหร่ที่เยว่ไปที่สุดๆ ไปเลยนะครับ แต่ก็ไม่รู้ว่าคุณชินหรือว่าชินแล้วจะโทษว่าที่เยว่ไปทำเกินหน้าที่ที่รับล่ะครับ” เงินเจิงคาดเดา เพราะในเมื่อไม่มีความกล้าที่จะเผชิญหน้า นั้นคุณชินคนนี้ก็คงไม่อยากทำให้เรื่องราวมันใหญ่โตขึ้นมาถึงขนาดนี้แน่

“เธอไม่มีทางรู้หรอก”

ยังไม่ทันที่เงินเจิงจะได้ถามต่อ ประตูลิฟต์ก็เปิดออกเสียก่อน แล้วก็เจอกับตำรวจสองนายที่ยืนรอลิฟต์อยู่นั่นเอง

ตุ้ยเยว่ไปทำตัวอ่อน คั่วแซนเงินเจิงได้ก็ทิ้งตัวลงในอ้อมแขนเขา ด้วยสภาพตัวอ่อนปวกเปียก คีระกะกัมต่า

“เดินไปเรื่อยๆ ห้ามถาม”

แผ่นหลังของเงินเจิงตั้งตรง สายตามองตรงไปข้างหน้าไม่มีวอกแวก ประคองตุ้ยเยว่ไปอย่างทุลักทุเลจนแทบจะเดินไม่ได้เสียด้วยซ้ำ

เมื่อทั้งสองเดินผ่านไป ตำรวจหนึ่งในสองนายที่ยืนอยู่ก็ขมวดคิ้ว ดันปีกหมวกที่สวมอยู่ขึ้น มองตามตุ้ยเยว่ไปและเงินเจิงไป

“ขอโทษนะครับ เตี้ยวก่อนครับ”

ตุ้ยเยว่ไปถอนใจออกมาเฮือกหนึ่ง ลูบจมูกบ่อยๆ ก่อนจะดึงเงินเจิงให้หันกลับไป กระทั่งมั่นใจว่าสายตาคมกริบของอีกฝ่ายนั้นมองทะเลขึ้นแป้ง และรองพื้นบนหน้า ตุ้ยเยว่ไปจึงได้หันไปกะพริบตาปริบๆ ให้นายตำรวจคนนั้นพร้อมกับทำท่าทางเหมือนแมววกั๊กเรียกทรัพย์ “อ้าว! คุณตำรวจ เลี้ยว บังเอิญจังเลยนะคะ”

แต่ในใจนั้นกลับร้องตะโกนออกมาว่า ‘ฉันปลอมตัวมาเสียขนาดนี้ อีต่านี่มีตาทิพย์หรือยังกันเนี่ย!’

เลี้ยวเจ้อซัยบหมวกตำรวจขึ้นอีกนิด “เป็นคุณจริงๆ ด้วย นี่แค่เรื่องบังเอิญแหละ ไซ้มัย เมื่อก็มีคนแจ้งความว่ามีคนมาหาเรื่องก่อความวุ่นวายในงานแต่งงาน คนคนนั้นคงไม่ใช่...”

“จะเป็นไปได้ยังไงกันล่ะคะ!” ตู๋เยว่ไปตึงชุดที่ตนสวมอยู่ให้เข้าที่เข้าทาง “ใครจะใส่ชุดแบบนี้มาหาเรื่องสร้างความวุ่นวายกันล่ะคะ ไม่ได้ทะเลาะตบตี ไม่มีข้าวของเสียหาย งานแต่งงานก็ยังดำเนินไปตามปกติ มันก็แค่ความเข้าใจผิดเท่านั้นเองค่ะ”

เธอพยักพยิตไปทางบรรดา ‘มิตรสหาย’ ที่ตามมาจากในงานซึ่งยืนระแวงระวังอยู่ตรงบริเวณหน้าลิฟต์และหน้าทางขึ้นบันไดวน พร้อมกับโยนเผือกก้อนกลับไป

“พวกเขาน่าจะเป็นคนที่แจ้งตำรวจไปนะคะ คุณลองไปสอบถามดูสิคะ”

เลี้ยวเจ้อส่งสัญญาณให้เพื่อนตำรวจอีกคนเป็นคนจัดการ

“ถึงจะเป็นแค่การเข้าใจผิดกัน แต่ประสิทธิภาพในการทำงานของคุณตำรวจก็นับวันยิ่งสูงขึ้นทุกที ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะคะที่ทำให้พวกคุณต้องลำบากมาเสียเที่ยว แต่จะว่าไปเราก็ไม่ได้เจอกันมานานแล้ว ดิฉันเลยเจอกันคราวก่อนเมื่อไหร่คะ” ตู๋เยว่ไปยกมือขึ้นวางลงบนขาของเลี้ยวเจ้อเพื่อแสดงท่าทีอวดชมบรรดาญาติๆ และเพื่อนๆ เจ้าสาวให้รู้ว่าตนสนิทสนมใกล้ชิดกับตำรวจขนาดไหน

“คุณยังทำงานเป็นนักรับจ้างอยู่อีกหรือ” เลี้ยวเจ้อเบี่ยงไหล่ออกจากมือเธอด้วยสีหน้านิ่งไร้ความรู้สึก

“คุณตำรวจเลี้ยวมีปัญหาอะไรไม่ทราบคะ ฉันมีจุดยืนเดียวกันกับตำรวจ เป็นกระบอกเสียงและแบ่งเบาภาระให้แก่ประชาชนเหมือนกัน”

“แบ่งเบาภาระจนต้องโทร. แจ้ง 110 เนี่ยนะ?”

“นั่นเป็นเพราะคนบางคนไม่เข้าใจถึงการทำงานของตำรวจดีพอ กลัวว่าพวกคุณจะเบียดจนต้องนั่งตบยุงกันอยู่ในสถานที่ตำรวจนะสิคะ พวกคุณต้องสั่งสอนพวกเขานะคะ ถือโอกาสนี้ปรับทัศนคติผิดๆ ให้มันถูกต้องเสียทีก็ดีเหมือนกัน ไม่ใช่แค่เรื่องเล็กน้อยก็จะเรียกพวกคุณได้ตามใจชอบ ใช้สิทธิ์ของผู้เสียภาษีกันอย่างไม่มีลืมหูลืมตา”

“ซีเรียสหน่อย อย่ามาทำเป็นวางท่าทั้งที่คุณกำลังสะใจ” เลี้ยวเจ๊อกอดอก “ผมจำได้ว่าคุณใกล้จะเรียนจบแล้วนี่ ไปหางานดีๆ ที่คนปกติเขาทำกันดีกว่านะ”

“เฮ้อ...ตอนนี้เศรษฐกิจซบเซา เด็กจบใหม่หางานยากเต็มที ทางเดียวก็คือพยายามเก็บสะสมประสบการณ์จริงจากชีวิตในสังคมให้มากๆ เข้าไว้ จะให้งอมืองอเท้าไม่ทำงานทำการ เกะพ้อแม่งกินไปวันๆ คงไม่ได้หรอก คุณว่าไหมคะ”

“คุณเหียนะจะหางานไม่ได้?”

“ฉันจะต้องหางานที่ตัวเองชอบเท่านั้นล่ะ งานค่าแรงต่ำไม่เหมาะกับฉันหรอกค่ะ เทียบกับการลงทุนทางการศึกษาสูงๆ แล้วไม่ไหวหรอก เพราะฉะนั้น...” ตู๋เยว่ไปผายมือทั้งสองข้างออกพร้อมยกไหล่อย่างช่วยไม่ได้ “คุณตำรวจเลี้ยวพอจะมีงานดีๆ แนะนำบ้างไหมล่ะคะ ฉันคิดมาตลอดว่างานราชการก็ไม่เลวเหมือนกันนะค่ะ”

“ตอนนี้อยู่ผ่านการสอบเข้ารับราชการแล้วใช้ไหม แต่ผมว่างานข้าราชการไม่น่าจะเหมาะกับคุณนะ”

เมื่อเห็นว่าเลี้ยวเจ๊อครุ่นคิดจริงจัง ตู๋เยว่ไปจิ้งคว้ามือของเขาพร้อมออกแรงบีบแน่น “ฉันก็รีบวณคุณตำรวจเลี้ยวช่วยหาให้หน่อยแล้วกันนะค่ะ คุณเป็นตำรวจ คงจะกว้างขวางไม่น้อย”

“เอ่อ...คือ...”

ตู๋เยว่ไปโพล่งแทรกคำพูดของเลี้ยวเจ๊ขึ้นมา พลังซีไปยังเพื่อนตำรวจของเลี้ยวเจ๊ที่ส่งสัญญาณมาให้

“ดูสิคะ ฉันบอกแล้วว่ามันเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดกัน ถ้าอย่างนั้นฉันไม่รบกวนเวลาปฏิบัติราชการของพวกคุณแล้ว ใ้วันหลังฉันขอเชิญคุณตำรวจเลี้ยวไปทานข้าวกันสักมื้อนะค่ะ ถึงตอนนั้นคงมีเวลามากพอนั่งฟังคำสั่งสอนของคุณตำรวจแน่นอนค่ะ” ตู๋เยว่ไปเปิดปากหาบทท้ายประโยคโดยไม่สนใจว่าจะมีน้ำตาไหลออกมาเนื่องจากความง่วง โยนมาดสาวมันที่มี

ก่อนหน้านั้นทั้งไปไม่เห็นฝุ่น

“ฉันกับเพื่อนต้องขอตัวก่อน เรื่องที่ฉันให้ว่านคุณตำรวจเลี้ยววง
ไม่ลืมนะคะ” พูดจบก็ลากเงินเงินเดินจากไปด้วยความรวดเร็ว

“พี่เยว่ไปรู้จักกับตำรวจคนเมื่อกี้หรือครับ”

“อ้อ เคยเจอกันสองสามครั้งตอนที่รับงาน”

ตุ้ยเยว่ไปเดินหาไปจนกระทั่งกลับขึ้นรถ กันตะเบาเบาะปูปก็เอนศีรษะ
ฟังกระจกรถ เตรียมเข้าสู่ห้วงนิทราอย่างสบายใจ แต่จังหวะที่กำลังเคลิ้ม
ได้ทีก็ดันถูกสารตีผู้ไม่ได้จดจ่อแค่การขับรถอย่างเดียวไล่บี้ถามไม่เลิกเสีย
อย่างนั้น

“เมื่อกี้พี่เยว่ไปบอกว่าคุณชินไม่รู้ ไม่รู้เรื่องอะไรหรือครับ”

ตุ้ยเยว่ไปค้อนอีกฝ่ายข้อหาขัดจังหวะคนจะนอน ไม่สนใจแวตตาอยาก
รู้อยากเห็นของเงินเงิน เธอหันไปหากระจกรถพร้อมกับท้าวอกมาอีกครั้ง
ก่อนจะหลับตาลงอีกรอบ เอ่ยพึมพำออกมา “เธอไม่รู้ว่ามีงานแต่นี้”

“อะ...อะไรนะ!” เงินเงินถึงกับเผลอเหยียบเบรกกะทันหัน

“ขออภัยละ มีอะไรให้ตกใจกันหา ขับรถให้มันดีๆ ไปเถอะน่า!” ตุ้ยเยว่-
ไปลูบศีรษะที่กระแทกไปมาเบาๆ “ฉันแค่บอกว่ารับมอบอำนาจให้มาเป็น
ตัวแทนของเธอ แต่ก็ไม่ได้บอกนี่ว่าเธอเป็นคนมอบอำนาจด้วยตัวเอง”

“แล้วใครกันล่ะครับ”

“พี่ชายคนหนึ่งที่รักน้องสาวของตัวเองมากๆ” ตุ้ยเยว่ไปตาปริ้อด้วยความ
อ่อนแอเพลีย ทั้งตัวลงพังกกับพนักเบาะ ไม่ได้สนใจว่าผมจริงของตนเอง
นั้นจะยุ่งเหยิงขนาดไหนหลังจากที่ถอดวิกผมออกไปแล้ว

“พี่เยว่ไปอย่าเพิ่งหลับได้ไหมครับ สรุปลแล้วเรื่องมันเป็นมาอย่างไรกัน
แน่ ผู้รับจ้างอย่างเราจะฟังความข้างเดียวอย่างนั้นหรือครับ”

“เรื่องนี้เอาไว้ค่อยคุยกันนะ...” พูดจบก็ปิดเปลือกตาลงหลับไปใน
ทันที ศีรษะที่ฟูฟองเสริมให้ดวงหน้ายิ่งเล็กราวกับแค่ฝ่ามือ สองมือที่วาง
ประสานอยู่เหนือเข่า และดวงหน้ายามหลับสนิทภายใต้แสงสุดท้ายของ

วันนั้นดูอ่อนหวานไร้พิษสง ช่างแตกต่างกับตัวยวไปในตอนขาไปโดยสิ้นเชิง เหมือนยกภูเขาออกจากอก...จู่ๆ เงินเจ็งก็นึกถึงคำนี้ขึ้นมา สำหรับตัวยวไปแล้ว เคสนี้ถือว่าจบลงอย่างราบรื่นแล้วสินะ ทว่าเห็นได้ชัดว่ามีใครบางคนไม่ได้คิดแบบนี้

“เหลวไหลจริงๆ!”

ประธานดิงตบโต๊ะดังปัง พร้อมกับถลึงตาโต ทำทีโกรธเกรี้ยวสมจริง ฝ่ายตัวยวไปนั้นนั่งอย่างสงบเสงี่ยม สองมือประสานอยู่เหนือเข่า ยิ้มแย้ม

“กฎของการเป็นผู้รับจ้างข้อที่หนึ่งกับข้อที่สามคืออะไร”

“ข้อที่หนึ่ง นักรับจ้างต้องไม่ทำอะไรที่นอกเหนือไปจากเรื่องที่ได้รับ การว่าจ้างให้ทำ เขาจ้างให้ทำอะไรก็ทำอย่างนั้น นักรับจ้างต้องปฏิบัติหน้าที่ โดยความเป็นกลาง ต้องไม่ใส่ความรู้สึกส่วนตัวลงไปในงาน”

“อ้อ ไหนพูดอีกทีซิ!”

ตัวยวไปกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ

“ทำอาชีพนี้มาสามปี จันท์ก็เห็นว่าเธอเพิ่งทำมาแค่สามวันเสียอีกนะ! กฎง่ายๆ แค่นี้ยังทำผิดได้” กล่าวจบประธานดิงก็ตบโต๊ะอีกครั้ง และคราวนี้ ก็ทำเอาระบอกลีปากกาและปากกาต่างกระดอนขึ้นมาพร้อมกันเลยทีเดียว

“ใช่ค่ะ จันผิดเองค่ะ แต่ครั้งนี้มันอดไม่อยู่จริงๆ นี่ค่ะ” ตัวยวไปพนมมือขอความเห็นใจหวังได้รับการอภัย

“เฮอะ! จะมาอดอันอะไรตอนนี้ เธอผ่านจุดนี้มานานแล้ว ไม่นี่ใช้ กับฉันไม่ได้ผลหรอกนะ!” ประธานดิงหยิบปากกาขึ้นมาด้ามหนึ่งชี้ไปยังปลายฉมูกเธอ “เธอเนี่ยนะ เมื่อไหร่จะแก่นี่เสียทีซะ!”

เงินเจ็งทนไม่ไหวจึงช่วยพูด “พี่ยวไปคงรู้สึกเจ็บปวดไปด้วยในฐานะ ลูกผู้หญิงด้วยกันนะครั้น เพราะจะว่าไปเจ้าสาวคนนั้นก็เลวร้ายเกินไปจริงๆ ผมได้ยืนยังอดโมโหไม่ได้เลย...”

แต่การไปก่อวุ่นงานแต่งละไม่เป็นท่าแบบนั้น คิดๆ ดูแล้วก็

นำสารอยู่ไม่น้อย...สายตาคมกริบส่องดูที่มโหรีแห่งมายังเขา จนต้องหุบปาก
จับในทันที

ประธานตึงเทศนาดูเยว้ไปเสียยกใหญ่ และตลอดการเทศนานั้น
ดูเยว้ไปก็เอาแต่พริกหน้าหงิกๆ พร้อมพึมพำรับผิดไม่ขาดปาก ผมเปียที่อยู่
ตรงท้ายทอยก็พลอยสะบัดแกว่งไปตามจังหวะครึ่งแล้วครึ่งเล่า

ในที่สุดประธานตึงก็พ่นลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “รับเงินค่าจ้าง
ทั้งหมดคืน เธอจำบทเรียนคราวนี้ให้ดีล่ะ!”

“ค่ะ! กฎการเป็นนักรับจ้าง ต้องปฏิบัติตาม ทำตามอย่างเคร่งครัด!”
ดูเยว้ไปยกฝ่ามือขึ้นตั้งฉาก รวากับจะสาบานต่อฟ้าดินอย่างไรอย่างนั้น

“รีบไปล้างเครื่องสำอางออกเสียเถอะ มันไม่เหมาะกับเธอเลยสักนิด!”
ประธานตึงก้าวฉับๆ ไปยังประตูก่อนจะกอดมือจับประตูลง “อีกอย่าง...” เขา
ชะงักไปนิด ก่อนจะเอี้ยวตัวหันกลับมาเล็กน้อย “ขอบคุณแทนผู้ว่าจ้าง
ด้วยนะ”

ประโยคนั้นจบลงพร้อมกับเสียงปลดล็อกประตูดังขึ้น
จับพลันบรรยากาศภายในห้องก็กลายเป็นเงียบสนิท ดูเยว้ไปนั่ง
ประคองแก้วชาร้อนพร้อมคลี่ยิ้มบางๆ

เงินเงินที่ยังไม่หายมีนงหันไปมองประตูก่อนหันมาจ้องดูเยว้ไป แล้ว
ถามเสียงแผ่ว “หรือว่าประธานตึงก็คือ...พี่ชายคนนั้น?”

ดูเยว้ไปปิดขี้เกียจแบบไม่คิดจะรักษาภาพลักษณ์ “เรื่องมันก็เป็น
อย่างนี้แหละ”

ดวงตาของเงินเงินสว่างวาว

“พี่เยว้ไป!”

ความง่วงของดูเยว้ไปที่มีอยู่หายไปหมดไม่เหลือ ได้แต่ดูออกมา
ประโยคหนึ่งว่า “นี่มันในออฟฟิศนะ มากระโดดอะไรในนี้ยะ!”

เงินเงินจะสำนึกสักนิดก็ไม่ ยังกล่าวต่อไปว่า “ต่อไปนี้ผมขอฝากเนื้อ
ฝากตัวกับพี่เยว้ไปด้วยนะครับ!” พุดจบก็ปิดท้ายด้วยการโค้งคำนับให้อีกที

ทว่าเมื่อเขายึดตัวกลับขึ้นมาอีกครั้ง สิ่งที่รอต้อนรับเขาอยู่ก็คือเสียง
ประตูห้องน้ำที่ปิดดังปัง

เงินเหมียวยังคงยืนหัวเราะเหะๆ อยู่อย่างนั้น ทั้งดวงตาและริมฝีปาก
โค้งเป็นรอยยิ้มกว้าง

นักรับจ้างส่วนตัว...ดูเหมือนว่าเขาจะชอบงานนี้เข้าแล้วสิ

3

การแต่งงานไม่ใช้การลงทุนที่ดีที่สุดหรือ

“สวัสดีค่ะ ดิฉัน...ตู้เยว่ไป นักรับจ้างส่วนตัวคลาส A รหัส 038 แห่งสำนักงาน 9998 ค่ะ ไม่ทราบว่ามีอะไรให้รับใช้คะ”

ชื่อฉานเงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอ อีกฝ่ายสวมเสื้อขนสัตว์สีขาวตัวโคร่ง ท่อนล่างเป็นกางเกงยีนเข้ารูปและรองเท้าบูตสีแดง สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะนิสัยที่เป็นคนใจกว้างและมากความสามารถ ทว่า...

“เด็กเกินไปมัยเนี่ย ฉันว่าเรื่องแบบนี้ น่าจะเหมาะกับผู้ชายมากกว่านะ”

ประธานดิงกล่าวยิ้มๆ “เห็นเธออายุยังน้อยแบบนี้ แต่เธอเป็นนักรับจ้างส่วนตัวมือทองที่มีผลงานโดดเด่นที่สุดของที่นี่เชียวนะ เชื่อถือได้ ความสามารถรอบตัว จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีความเหนียวเกินความสามารถของเธอเลย ถึงขนาดได้รับมอบหมายให้ไปเป็นสายลับอยู่ในธุรกิจเครือข่าย เป็นตัวแทนนักข่าวเข้าไปสืบหาข้อมูลเลยนะ”

“อย่างนั้นหรอคะ...” ชื่อฉานพินิจตู้เยว่ไปต่างไปจากเดิม...แต่เคลสนี้แตกต่างไปจากเคลสอื่นๆ ไป คิ้วเรียวเป็นระเบียบของเธอขมวดนิดๆ สาย

กระเป๋าทรงถูกกำจนเป็นรอยยับย่นหนักกว่าเดิม

ตุ้ยเยว่ไปมองสำรวจลูกค้ำกระเป๋าทรงที่อยู่ตรงหน้า เธอคนนี้เป็นหญิงสาวที่มีบุคลิกดูเรียบร้อยอ่อนหวาน เลื้อยคลุ่มตัวนอกแบบเรียบๆ แต่ไม่ทิ้งความหรูหราสไตล์คุณหนูสวยหวานเสริมให้ลำคอระหงของเธอยิ่งดูเรียวงามมากยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็ห่อหุ้มตัวเธอเสียจนดูน่าอึดอัด เธอเกล้าผมมวยแบบลวกๆ กิ๊บติดผมประดับมุกไม่อาจเก็บไรผมที่หลุดลุ่ยลงมาไว้ได้ทั้งหมด จนถูกเจ้าตัวปัดดอกอยู่บ่อยครั้งโดยไม่รู้ตัว จังหวะที่ยกมือขึ้นนั้นมือกลิ้งน้ำหอมกลิ้งดอกกระดังงาโชยออกมาจางๆ

เธอหยิบเอาเอกสารที่ชื่อฉานกรอกไว้ขึ้นมา พร้อมกวาดสายตาอ่านผ่านๆ อย่างรวดเร็ว

ฝ่ายประธานตึงยังคงงมูมิใจนำเสนอไม่หยุด “แน่นอนว่าที่นี่เราก็มีนักรับจ้างผู้ชายเหมือนกัน แต่ผมว่าเธอคือคนที่เหมาะสมที่สุดแล้วสำหรับเคสนี้”

ตุ้ยเยว่ไปยิ้มเป็นเชิงยอมรับไปโดยปริยาย ไซลี หนึ่งในคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะบริหารจัดการเคสระดับสูงได้ก็ลาหยุดไปแต่งงานคนหนึ่ง ลาคลอดไปหนึ่ง ลาเพื่อไปดูแลกรรยาที่เพิ่งคลอดลูกอีกหนึ่ง อีกคนช่วงนี้ก็ดันกระตือรือร้นอยู่กับงานรับจ้างขับรถเสียเหลือเกิน และอีกรายก็เป็นคนที่มึนรูปลักษณะภายนอกออกไปทางเพื่อนสาว ส่วนคนที่เหลือต่างพากันไปวิ่งไล่ตามความฝันที่จะเป็นดาราอยู่ในมอเดลลิงข้างนอกนั่นกันหมดแล้ว

“ไม่ทราบว่าเป็นเคสอะไรกันคะที่ทำให้คุณซือกัดกลุ่ม เล่าให้ฉันฟังตอนนี้เลยได้มั๊ยคะ”

ชื่อฉานเม้มริมฝีปากลังเลอยู่นาน แล้วจู่ๆ ก็ยกหน้าขึ้นมา “เรื่องที่ผมอยากจะทำก็จ้างให้ทำก็คือ...คือ...” ริมฝีปากเธอสั่นน้อยๆ ไม่อาจเอ่ยคำพูดที่เหลือต่อจากนั้นออกมาได้

ประธานตึงเห็นดังนั้นจึงพูดแทรกขึ้นมาแทนเธอเสียเอง “สิ่งที่คุณซือกจะทำก็คือการตามจับกิ๊ก”

เงินเจิงที่กำลังช่วยยกน้ำมาเสิร์ฟให้ตกใจจนถึงกับเดินเซ ทำน้ำหกรดตัวเองจนเปียกไปทั้งตัว ตู๋เยว่ไปขมวดคิ้วอย่างไม่ใคร่ชอบใจนัก ก่อนจะคว้ากล่องทิชชูโยนไปให้ทั้งกล่อง

“คุณซื้อไม่ได้จะให้พวกเราไปสะกดรอยตามเพื่อสืบเรื่องนี้ งานนี้ไม่ใช่งานนักสืบ” ประธานตึงมองออกถึงความสงสัยของตู๋เยว่ไป “แต่เป็น...”

“เพื่อนๆ ที่อยู่รอบตัวเขาต่างก็รู้เรื่องนี้กันทั้งนั้น” ในที่สุดซือฉานก็เปิดปาก “แค่ฉันไม่ยอมเผชิญหน้ากับความจริงมาตลอดก็เท่านั้นเอง ไม่กล้าทำลายแผนบางอย่าง ที่ปิดกั้นความจริงเอาไว้ออกไป แต่นั่นมันก็เป็นแค่การหลอกตัวเองเท่านั้น...” เธอยกมือขึ้นปิดหน้า น้ำเสียงที่เล็ดลอดออกมาจากร่องนิ้วฟังดูแปลกไป

ประธานตึงเอ่ยขึ้นมาเป็นเชิงปลอบใจ “อย่างน้อยตอนนี้คุณซื้อก็กล้าอย่างก้าวแรกออกมาแล้วนะครับ”

“ฉันรู้ว่าจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ไม่ได้ ฉันต้องจบเรื่องนี้ลงสักที แต่ฉันไม่มีแม้แต่ความกล้าที่จะไปดูให้เห็นกับตาตัวเอง พอนึกถึงพอนึกถึง...” ซือฉานสะอื้น มีอร่วงตกลงมาจากใบหน้าอย่างไร้เรี่ยวแรง “ความกล้าทั้งหมดที่มีมันหายไปหมดแล้ว ฉันเองก็ไม่หวังที่จะให้คนในครอบครัวหรือเพื่อนต้องไปเผชิญหน้ากับเรื่อง...เรื่องแบบนี้...ถึงได้มาขอความช่วยเหลือจากพวกคุณ”

ประธานตึงส่งทิชชูให้ซือฉานพลางเอ่ยเสียงนุ่ม “พวกเราเข้าใจทุกอย่าง ไม่อย่างนั้นก็คงไม่ยอมรับงานว่าจ้างพิเศษชิ้นนี้หรอกครับ”

“ถ้าอย่างนั้น” ซือฉานหันไปสบตาตู๋เยว่ไปด้วยความแน่วแน่ทั้งที่ดวงตาแดงก่ำ “ไปจับผิดเรื่องที่สามีฉันมีเมียช้อย่อยแทนฉันหน่อยนะ เธอ...ทำได้มั๊ย”

ตู๋เยว่ไปที่เงียบมาตลอดหลับตาลง จากนั้นก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา “ฉันคิดว่าไม่มีปัญหาค่ะ”

ซือฉานเท้าพนักแขนโศฟาลูกขึ้นยืน สองมือประสานเข้าหากันแน่น

อย่างคนที่ตัดสินใจได้แล้ว “ฝากเธอด้วยนะ”

ตุ้ยเยว่ไปยืนอยู่หน้าคฤหาสน์สุดหรูหลังหนึ่ง ก้มลงดูที่อยู่บนกระดาดในมืออีกครั้งเพื่อความมั่นใจ ว่ากันว่าในบรรดาอสังหาริมทรัพย์มากมายที่คุณลู่ สามี่ของซือฉานเป็นเจ้าของ ตึกหลังนี้ถือว่าโดดเด่นที่สุด

“สมกับที่เป็นคนรวย” เฉินเฉิงเหงนหน้าคอดั่งบา สู้แสงอาทิตย์แผดจ้าจรร้อนระอุ พร้อมกับเอ่ยคำพูดที่อยู่ในใจตุ้ยเยว่ไปออกมา

ตุ้ยเยว่ไปชำเลืองมองเขา “เคสนี้นายก็ยังคงตามมาอีกนะ”

เฉินเฉิงเหม้มริมฝีปาก “ผมคิดว่าไม่ควรปล่อยโอกาสใดๆ ก็ตามที่จะได้เรียนรู้จากพี่เยว่ไปให้หลุดลอยไป อีกอย่างผมก็ช่วยงานพี่ได้แล้วด้วยนะ”

กล่าวจบเขาก็กรีดนิ้วเกี่ยววิกผมอย่างมีจิตตบท้ายอีกด้วย

เพื่อที่จะเข้าไปในหมู่บ้านไฮโซแห่งนี้ได้อย่างไม่มีใครสงสัย เฉินเฉิงจึงลุกขึ้นมาแปลงโฉมตัวเองให้ดูเหมือนเด็กหนุ่มหน้าตาดีที่มีคนเลี้ยงดู โดยมิตุ้ยเยว่ไปที่มาในลุคเศรษฐีสุดหรูเดินคล่องแคล่วด้วยท่าที่ดีด้ามตาลอดทาง

จากคำบอกเล่าของซือฉาน สามี่ของเธอปากบอกว่ายุ่งจนแทบบ้า แต่ยังอดส่ำหาเวลาว่างในบ่ายวันอังคารกับวันศุกร์แอบนัดพบผู้หญิงคนหนึ่งที่นี้ได้ จากนั้นพอตกดึกก็กลับบ้านมาสวมบทบาทเป็นคนดีที่จริงจังกับงานแล้วเห็นความสำคัญของครอบครัว หนึ่งเดือนก่อนหน้านั้น หากมีคนเอาเรื่องพวกนี้มาบอกเธอ เธอก็คงโกรธคนที่มาบอกเพราะคิดว่าต้องการยูเหวยทำลายชีวิตคู่ของเธอ เพราะสามี่ของเธอคือคนที่ทำให้เธอได้รู้ซึ่งถึงความหมายที่แท้จริงของสำนวนที่ว่า ‘บุปผาใต้แสงจันทร์นวล’ และ ‘คู่ทุกข์คู่ยาก’

ตอนที่ซือฉานพูดมาถึงตรงนี้ ก็ถึงกับจุกพูดต่อไม่ได้ไปพักใหญ่

ตุ้ยเยว่ไปหรีดตาลง ยื่นมือออกมาวางทับผมหน้าม้า หงุดหงิดที่ไม่ได้หยิบเอาแว่นกันแดดมาด้วย

“ที่นี่ต้องทำยังไงต่อครับ คุณลู่อยู่ข้างในกับผู้หญิงคนนั้นจริงๆ เหรอ”

“เข้าไปดูก็รู้” ตุ้ยเยว่ไปขึ้นบันไดไปที่ละขั้น ก่อนจะหยุดยืนตรงหน้า

ประตู่ทองเหลือง ยื่นมือออกไปกดรหัสปลดล็อกประตู

“นี่...” เงินเจิ้งยังไม่ทันพูดจบ ก็เห็นตุ้ยเยว่ไปกดรหัสอย่างรวดเร็ว ระบบล็อกอิเล็กทรอนิกส์ส่งเสียงเตือนดัง ‘บีบ’ ตามมาทันที

“ชื่อฉานรู้กระทั่งรหัสเลยหรอเนี่ย”

“รหัสคือวันเกิดของคุณคู่กับผู้หญิงคนนั้นรวมกัน”

ด้านหนึ่งคือความสัมพันธ์ที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ แต่อีกด้านก็ยังรู้สึกอยากจะโอ้อวด เพียงแค่ประโยคเดียว ‘9-2-3-7-1-5 โอม เซซามิ ประตูงเปิด’⁵ คู่กับรูปถ่ายประตูคฤหาสน์ที่ถูกโพสต์ลงโซเชียลอย่างต้องการโอ้อวดนั้น ได้กลายเป็นชนวนซึ่งนำมาสู่การเปิดโปงเรื่องทั้งหมด

ตุ้ยเยว่ไปยื่นมือผลักประตูให้เปิดออก และก็เป็นอย่างที่ฉานเจิ้งเงินเจิ้งไว้

“แต่พวกเราจะเข้าไปแบบนี้ไม่ได้นะ นี่มันคือการบุกรุกบ้านเลยนะครับ!”

“คฤหาสน์หลังนี้เป็นทรัพย์สินหลังแต่งงานของคุณคู่ ก็เท่ากับเป็นสินสมรส”

เงินเจิ้งยังคงงุนๆ ตามไม่ทันนัก ตุ้ยเยว่ไปจึงผลักหัวเขา “ดังนั้นคุณชื่อฉานก็เป็นเจ้าของเหมือนกัน แล้วพวกเราก็มีหนังสืออนุญาตจากเธออยู่ในมือแล้วด้วย”

ทั้งสองคนยอมเข้าไปเบาๆ ไม่มีเวลาสนใจการตกแต่งภายในคฤหาสน์ว่าโอ้อ่าหรูหราขนาดไหน พวกเขาเดินผ่านห้องรับแขกขึ้นไปชั้นสองด้วยความระมัดระวัง ทำยที่สุดก็หยุดลงหน้าประตูห้องสุดท้าย ประตูบานอื่นๆ ล้วนแต่ถูกเปิดกว้างเอาไว้ มีแต่บานนี้ที่แน่นเป็นช่องเล็กๆ เอาไว้ เสียงชายหญิงหัวเราะคิกคักอย่างมีความสุขดังเล็ดลอดออกมา พร้อมกับเสียงกระเส่าฟังไม่ได้ศัพท์ เสียงนั้นเบาแสนเบา ดังแบบขาดๆ หายๆ ดังชนนกที่ปลิวอ่อน

⁵ โอม เซซามิ ประตูงเปิด’ มาจากนิทานอาหรับราตรี เรื่อง *อาลีบาบากับโจรสลัดคน*

ไปโดนจุดคันของคนเข้าพอดี

เงินเจิงแสวงทำเป็นไม่สะทสะท้านสุดชีวิต ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว เขาคิดอัดจนอยากจะก้าวหนีไปจากตรงนั้นเสียตั้งนานแล้ว

ตอนแรกเขาไม่เข้าใจว่าทำไมชื่อฉานถึงมอบหมายให้คนอื่นมาจับกักแทน แต่บัดนี้เมื่อเขาได้มาอยู่ ณ จุดนี้ เอาใจเขามาใส่ใจเราแล้ว เขาก็เข้าใจได้ถึงความรู้สึกนั้น

หากว่าคนที่อยู่หลังบานประตูนั้นเป็นคนรักของเขา รสชาติความทรงจำเช่นนั้นมิอาจบอกออกมาเป็นคำพูดได้ อย่างว่าแต่เรื่องที่จะต่อว่าต่อขานอีกฝ่ายที่กระทำเช่นนั้นเลย เกรงว่าแม้แต่ความกล้าที่จะเปิดประตูเข้าไป ก็ยังไม่มีด้วยซ้ำ เขาเหลือบมองไปทางตู้เยว่ไป ฝ่ายตู้เยว่ไปเอาแต่ยืนนิ่งอยู่หน้าประตูไม่ขยับเขยื้อน ขากรไรกลางบดแน่น สีหน้าท่าทางยิ่งดูเคร่งขรึมขึ้นกว่าเดิม

เงินเจิงดึงแขนเสื้อตู้เยว่ไป จนหญิงสาวต้องถลึงตาใส่ไปที่หนึ่ง

ขณะที่เงินเจิงคิดว่าพวกเขาจะต้องทนฟังหนึ่งสัปดาห์จนจบ ตู้เยว่ไปก็เคาะลงบนบานประตูนั้นทันที

ก็อ๊กๆ...

เงินเจิงได้แต่กลืนหายใจเอาไว้ ส่วนตู้เยว่ไปเปิดประตูเข้าไปทันที เธอพรวดพราดเข้าไปหักท่ายพ้อเป็นพิธีทำเอาสองคนที่อยู่บนเตียงตกใจจนผุดลุกขึ้นนั่ง จากนั้นเธอก็ยกมือถือขึ้นมาถ่ายรูปโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

หญิงสาวคนนั้นกรีดร้องเสียงแหลม พลังกระเถิบไปทางหัวเตียง ร่างกายที่อยู่ภายใต้ผ้าห่มบางๆ นั้นสั่นเทิ้มไม่หยุด แม้จะมีเครื่องลำอางหนาๆ โบกไว้ แต่ก็ไมอาจปิดบังความอ่อนเยาว์ของเธอไปได้

คุณลู่ตะคอกด้วยความโกรธจัด “พวกแกเป็นใครกัน!”

มือข้างหนึ่งโบกไปมา ส่วนอีกข้างกำผ้าห่มเอาไว้แน่น เขาวางแว่นตาเอาไว้บนหัวเตียง ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง หน้าตาถมึงทึง ไม่เหลือเค้าความสุภาพอ่อนโยนอย่างในรูปหล่อให้เห็นอยู่เลย

“ฉันเป็นตัวแทนของคุณซื้อฉาน ภรรยาของคุณคะ ได้รับมอบหมายจากเธอให้มา ‘จับก๊ิก’ ที่นี้คะ” ตู๋เยว่ไปเน้นสองคำนั้นเสียงหนัก ยืนจังก้ำขวางประตู แสดงให้รู้ว่าใครก็อย่าคิดหนี

คุณลู่ตกตะลึงจนพูดไม่ออก

“ทำไมคะ ไม่เชื่อหรือ คุณเห็นเธอเป็นอะไร ใช้ชีวิตและทะเลาะตั่งนาน คิดว่าเธอไม่รู้จริงๆ หรือคะ หรือคุณคิดว่าภรรยาของคุณจะอดทนทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นต่อไปงั้นหรือ” ตู๋เยว่ไปมีประกายตาเย้นเยียบ น้ำเสียงที่เอื่อยต่อมาก็กระด้างยิ่งกว่าเดิม “คุณเห็นผู้หญิงเป็นอะไรกัน?!”

“พวกแก! นี่พวกแกกำลังบุกกรุกบ้านอยู่นะ! ละเมิดความเป็นส่วนตัว แถมยังข่มขู่คุกคาม...ฉันจะแจ้งตำรวจ!” คุณลู่เอาผ้าห่มห่อตัว กระโดดลงจากเตียงด้วยความฉุนจัด โดยสับสนใจคนร่างเปลือยเปล่าข้างๆ ที่กรีดร้องออกมาเสียงแหลมจนแทบแก้วหู อีกทั้งยังตื่นตระหนกจนกลิ้งตกจากเตียงเสียงดังต๊ับ ยังไม่ทันได้ร้องโอดโอยออกมา ปฏิกริยาแรกของเธอก็คือคว้าผ้าปูที่นอนมาปิดบังร่างตนเอาไว้ก่อน

“อย่างนั้นก็ดีเลยนะคะ บันทึกประจำวันของตำรวจจะได้เป็นหลักฐาน ยืนยันว่าคุณคบชู้ ยังไม่เป็นผลดีกับคุณ” ตู๋เยว่ไปแบมือใส่ คำพูดทุกคำเต็มไปด้วยการดูถูก

เงินเจิงเห็นถึงสถานการณ์ที่น่ากลัวก็ดึงตู๋เยว่ไปเตรียมตัวจะพาวิ่งทหาหญิงสาวกลับยืนนิ่งอยู่กับที่ราวกับว่าเท้าทั้งคู่โดนตรึงไว้ด้วยแม่เหล็ก เธอสลัดมือออกจากการเกาะกุมของเงินเจิงแล้วพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

“พวกเรายังไม่เสร็จ”

“แต่ว่า...” ได้หลักฐานมาแล้ว นึกหน้าก็สำเร็จแล้ว มีอะไรที่ยังทำไม่เสร็จอีก

ขณะที่ตู๋เยว่ไปกำลังจะตอบคำถามนั้น คุณลู่ก็ตะโกนขัดขึ้นมาเสียงดัง “แม่งเอ๊ย! อีนั่นมันจะทำอะไรกันแน่! หล่อนให้เงินพวกแกทำอะไร ฉันให้สองเท่า!”

“อ้อ แล้วก็...” ตู๋เยว่ไปวัดสายตามองไปทางเงินเฉิงตลอดขณะที่กล่าวขึ้นว่า “กฎข้อที่สี่ของการเป็นนักรับจ้างคือห้ามรับเคสซ้อนที่ขัดแย้งกันจำได้รึยัง”

เงินเฉิงพยักหน้าหงิกๆ

“เพราะฉะนั้น...” ตู๋เยว่ไปหันไปยกไหล่แบสองมือใส่คุณลู่ “เสียใจด้วยนะค่ะ”

คุณลู่กระโจนใส่ทั้งสองคนด้วยความโมโหบวักอับอาย ตู๋เยว่ไปจับลูกบิดประตูแล้วกระโดดไปข้างหลัง ประตูปิดลงเสียงดังปัง ตามมาติดๆ ด้วยเสียงจากการกระแทก หญิงสาวเตะประตูเปิดจนเกิดเสียงดังปังอีกครั้ง

“ขอโทษนะค่ะ ฉันยังพูดไม่จบ” เธอใช้เท้ายันบานประตูไว้ มองคุณลู่ที่ล้มกองอยู่บนพื้นแล้วจึงมองไปยังหญิงสาวอีกคนในห้องที่ตอนนั้นหันซ้ายเป็นไก่ต้อม จ้องนั่งจนหญิงสาวคนนั้นทนไม่ไหวอีกต่อไป หันไปโบกไม้โบกมือใส่คุณลู่ “คุณมัวทำอะไรอยู่นะ รีบไล่พวกมันออกไปสิ!”

“หุบปาก!” คุณลู่ห้วยดกยลุกขึ้นยืน ก่อนจะกำหมัดลู่หน้า ชกไปทางตู๋เยว่ไป คราวนี้เงินเฉิงที่ฉลาดขึ้นมามากแล้วรีบพุ่งออกไปยืนขวางไว้อย่างรวดเร็ว มือหนึ่งคว้าไหล่ อีกมือก็ผลักมืออีกฝ่ายออกอย่างแรงจนคุณลู่ถูกเหวี่ยงออกไปหลังกระแทกเข้ากับมุมเตียง ได้ลิ้มรสขนมหดับดับเป็นครั้งที่สาม เจ็บปวดจนใบหน้ายับย่นแทบดูไม่ได้

หญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างเตียงกระโดดพรวดพร้อมส่งเสียงกรีดร้องโหยหวน

“ที่รัก คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ” ร่างของเธอตั้งแต่ช่วงหน้าอกลงไปถูกห่อหุ้มด้วยผ้าปูที่นอนอย่างมิดชิด ลวดลายดอกโบตันเป็นกระจุกยังบังเอิญมาอยู่ตรงตำแหน่งของสะดือพอดีเป๊ะ ดูแล้วชวนให้น่าขบขันเสียจริง

คุณลู่ใช้มือประคองหลัง กัดฟันสูดปากด้วยความเจ็บ กวาดตามองไปทั่วเพื่อหาเมื่อถือที่ไม่รู้ว่าเขาเอาไปวางไว้ตรงไหน

“อายุสิบห้าปี”

คุณลุงเงยหน้าขยับ เห็นตุ้ยเยว่ไปยืนกอดดอกอยู่ตรงหน้าเขา พร้อมกวาดตามองตั้งแต่หัวจดเท้า ใจเขาลั่นวูบ ลนลานหันขวับไปผลักหญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างตัวออกห่างทันที “เธออายุเกินสิบแปดตั้งนานแล้ว!”

ตุ้ยเยว่ไปหลับตาลง “คุณซื้อเจอกับคุณตอนอายุสิบห้าปี คบกับคุณอย่างเป็นทางการตอนอายุสิบเก้า อายุยี่สิบสามเธอแต่งงานกับคุณ จำไม่ได้แล้วเหอะคะ นับไปนับมา คุณใช้เวลาถึงแปดปีกว่าจะได้แต่งงานกับภรรยาของคุณ”

ตุ้ยเยว่ไปลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง มองดูท่าทางของคุณลุงที่เต็มไปด้วยความตกใจเสียขวัญ

“ที่แท้ความพยายามถึงแปดปีแลกชีวิตแต่งงานมาได้เพียงสามปีเท่านั้นเหอะ เหอะ! ว่ากันว่าคุณลุงเป็นนักสะสมด้วยเหอะคะ ช่างน่าเสียดายที่ตอนนี้ดูเหมือนไม่ว่าจะเรื่องของการสะสมหรือทำธุรกิจ คุณก็ไม่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมทั้งสิ้น แม้แต่เด็กกะโปโลอย่างฉันยังรู้ซึ่งถึงคุณค่าของสิ่งของทุกอย่าง รู้ว่าต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ผลตอบแทนที่คุ้มค้ำกับที่ลงทุนไป การรักษาวินัยแต่งงานที่ได้มาอย่างยากลำบากเอาไว้ให้ดีและยืนยาวกว่าทุกสิ่งที่เคยได้หุ่่มเหไป ความเสี่ยงต่ำกำไรสูงแบบนี้ การแต่งงานไม่ใช่การลงทุนที่ดีที่สุดหรอกเหอะคะ”

เงินเงินเบิกตาโพล่งด้วยความประหลาดใจ ช่างเป็นทฤษฎีมูลค่าการแต่งงานที่ดีเสียเหลือเกิน

คุณลุงโกรธจนหน้าดำหน้าแดง ตุ้ยเยว่ไปหมุนตัวขยับ ก่อนจากไปยังอุตุส่าห์หันมาส่งท้ายอีกประโยค

“คิดดูให้ดีๆ นะคะ... เราไปกันเหอะ”

เธอหันไปกวักมือเรียกทีหนึ่ง เงินเงินก็เดินตามหลังเธอออกจากประตูไปต้อยๆ แต่กลับพบว่าไม่มีใครคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าประตูนั้น เขาตกใจจนแทบผงะ

“ชื่อ... ชื่อฉาน”

ตุ้ยเยว่ไปเองก็ตกใจไม่น้อย เธอไม่คิดฝันว่าชื่อฉานจะมาปรากฏตัว
ที่นี่

ชื่อฉานยืนอยู่ตรงนั้น สองมือหิ้วกระเป๋าถือ เหนือข้อมือมีเลื้อยคลุม
พาดเอาไว้ กวาดตามองทุกคนที่อยู่ภายในห้อง จนสุดท้ายก็ไปหยุดอยู่ที่ชาย
ผู้เป็นสามีของตน เธออ้าปากพยายามเค้นคำพูดอันสั้นเทาออกมา “มีเรื่อง
หนึ่งที่ฉัน...ควรจะ...ต้องจัดการด้วยตัวเอง...” สีหน้าของเธอดูซีดเซียว แต่
แววตาคู่นั้นกลับเปล่งประกายแว่นแฉะ

ชื่อฉานกับตุ้ยเยว่ไปส่งสายตาให้กัน ตุ้ยเยว่ไปหลีกทางให้อย่างเข้าใจ
ทันที

ชื่อฉานเดินเข้าไปในห้อง ในสายตาเธอมีเพียงคนคนเดียวเท่านั้น นั่น
ก็คือสามีของเธอ คนรักของเธอ ผู้ชายคนนั้นที่เคยสาบานร่วมกันในโบ
ตะเบียนสมรส ทุกก้าวที่เธอเดิน ภาพลักษณ์ของผู้ชายคนนั้นพังครืนลง
กลางใจเธอ ก้าวแล้วก้าวเล่า จนเธอมาหยุดยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าเขา ทุกอย่าง
ก็เหลือเพียงเศษซากที่พังทลายไม่มีชิ้นดี

ถึงตอนนี้คุณลู่ก็เพิ่งจะได้สติ รีบลุกขึ้นยืนอย่างลุกลี้ลุกลน ทว่า
หลังจากลุกขึ้นมาได้แล้วละ...จะทำอะไรดี พุดอะไรดี

จู่ๆ หญิงสาวอีกคนก็เกาะแขนคุณลู่แล้วหลบไปอยู่ข้างหลังของเขา
สีหน้าท่าทางตกอกตกใจ ดูอ่อนแอไร้ที่พึ่ง ผ้าปูที่นอนที่คลุมกายเธออยู่นั้น
ก็ดูหมิ่นเหม่เสียเหลือเกิน

ชื่อฉานดึงมืออีกข้างของคุณลู่ออกมา พลังหยิบเลื้อยคลุมที่พาดแขน
วางลงบนมือเขา “ฉันหยิบมาจากบนโซฟา ตอนแรกก็ว่าจะช่วยคลุมให้คุณ”
เธอกวาดตามองสาวงามที่อยู่ข้างกายเขา ตอนนี้อาจจะคลุมให้ก็ทำไม่ได้
แล้ว

คุณลู่มีสีหน้าบึ้งยากจนแทบดูไม่ได้ กลืนน้ำลายลงคอด้วยความ
ฝืดเคือง ฝ่ายชื่อฉานกลับพุดดักคอเขารับมาเสียก่อน

“แปดปีมานี้ คุณน่าจะเข้าใจฉันดีพออยู่นะคะ น่าจะรู้ว่า...” เธอเปิด

กระเป๋าทิ้งออกมา “ข้างในนี่คืออะไร...”

ทะเบียนหย่าสองฉบับนอนนิ่งอยู่ในนั้น

ตลอดเวลาตั้งแต่เข้ามาในห้องนี้ แววดตาของซือจานแว่หนึ่งไม่หวนไหว
แม้แต่น้อย แต่เมื่อพุดมาถึงประโยคท้ายสุดนั้น ริมฝีปากของเธอเผยออก
ได้เพียงเล็กน้อย พ่นลมออกมา ทว่าก็ยังคงพุดไม่ออกอยู่ดี

“นั่นก็ให้มันจบแบบนี้แล้วกันนะคะ...” พุดจบเธอก็หมุนตัวเตรียม
จากไป แต่กลับถูกเขาคว้าแขนเอาไว้

“ผมไม่มีทางหย่าแน่!”

ที่หน้าขาก็คือเบื้องหลังเขายังมีตัวถ่วงอยู่อีกทั้งคน ทำเอาเงินเชิงที่มอง
ดูอยู่นึกอากายจะเลียนแบบตัวยาวไปขึ้นมาตึงๆ อากายจะยกขาถีบแม่ตัวถ่วง
คนนั้นให้กระเด็นไปไกลๆ จนไม่ได้ยินเสียงตกเลยจริงๆ

คุณลู่สัลดมือเธอออกอย่างไม่ใส่ใจ หญิงสาวที่เดิมที่ยืนไม่มั่นคง
อยู่แล้วก็ล้มลงไปกับเตียง จับพลันก็ระเบิดอารมณ์ ทั้งถึบขา ทั้งผมตัวเอง
เป็นพัลวัน แต่ไม่ว่าเธอจะแสดงละครอย่างไร ก็ได้แต่อยู่ในมุมอับที่แสงเข้า
ไม่ถึง จากบนเวทีในตอนนั้นไม่มีที่ยืนสำหรับตัวละครอย่างเธอ สิ่งที่ผู้ชม
ต่างพากันสนใจมีเพียงชายหญิงอีกสองคนนั้นต่างหากเล่า

แต่แล้ว...

“พวกเราควรหลบไปรีเปลา ที่เหลือก็เป็นเรื่องส่วนตัวของพวกเขา
แล้ว...” แม้ว่าจจะขัดใจ แต่สมองของเงินเชิงก็ยังรู้ว่าอะไรควรไม่ควร

ตัวยาวไปกลับยังคงเพ่งมองอย่างตั้งใจ ทำที่ราวจะตั้งหลักรอดูไปจนถึง
ตอนสุดท้าย

ซือจานดึงมือออกอย่างแรง จนข้อมือเป็นรอยแดง เธอเอ่ยขึ้นว่า
“ที่แท้ แม้แต่คำว่า ‘เข้าใจ’ คุณก็ทำไม่ได้สินะคะ” น้ำเสียงเย็นชาบ่งบอกให้
รู้ถึงความเศร้าเสียใจที่อยู่ภายในใจ “ฉันต้องการหย่าค่ะ”

เธอหมุนตัวแล้วเดินออกไป ครั้งนี้ไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง

“ผมไม่มีทางหย่า! ฝันไปเถอะ! ฝันไปเถอะ! ผมไม่มีวันยอม!”

คุณลู่ส่งเสียงคำราม คิ้วหะเบียนหย่าเขวี้ยงลงกับพื้น แต่กลับถูก
ตุ้ยเยวไปกับเงินเงินช่วยกันขัดขวางเอาไว้

“ถ้าคุณกล้าหย่า! ผมจะไม่ให้เงินคุณแม้แต่สตางค์แดงเดียว! ไม่มี
ทาง!”

“คุณลู่ ฉันขออนุญาตแก้ไขความเข้าใจผิดในเรื่องพื้นฐานของคุณ
สองข้อนะ ข้อแรก ตามมาตราที่ 32 ของกฎหมายการสมรสฉบับปัจจุบัน
ต่อให้คุณไม่ยอม คุณซื้อฉานก็ฟ้องคุณได้อยู่ดี ที่สำคัญมันเป็นความผิด
ของคุณเองที่ทำให้ความสัมพันธ์แตกหักจนไม่สามารถไกล่เกลี่ยได้ หลักฐาน
ก็มีอีกเพียบ ข้อสอง คุณลองดูสิ่งที่คุณกำลังเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้ามันให้ดีๆ
สิคะ”

ตุ้ยเยวไปก้มลงไปเก็บมันขึ้นมาแล้วเปิดให้เขาดู มันคือเอกสารข้อ
ตกลงการหย่าร้าง และในส่วนที่ต้องกรอกข้อมูลลงไปทุกช่องนั้นก็ล้วน
เว้นว่างเอาไว้ทั้งหมด ซึ่งนั่นก็หมายความว่าเนื้อหาในข้อตกลงนี้ให้เป็นไป
ตามแต่ใจของเขาทั้งสิ้น

ทรัพย์สินและเงินทองจะรังเธอเอาไว้ได้อย่างไรกันเล่า มันก็แค่ความ
ฝันลมๆ แล้งๆ ของคนโง่เท่านั้นเอง

“คุณลู่ลองพิจารณาดูแล้วกันนะคะว่าจะไปสำนักงานเขตกับคุณซื้อ
เมื่อไหร่ดี แล้วก็หวังว่าคุณจะไม่ปิดตาปิดใจตัวเองจนเขียนตัวเลขมั่วๆ ลง
ไป กระทำการเหยียบย่ำดูแลสนกการแต่งงานและการเสียสละของเธอไป
มากกว่านี้อีกนะคะ”

แม้ว่าตุ้ยเยวไปจะรู้สึกว่าคุณฉานน่าจะลองสู้ดูสักตั้งเพื่อทรัพย์สิน
เพราะนั่นคือสิ่งที่เธอควรจะได้ แต่ในฐานะนักรับจ้าง เธอจะต้องเคารพการ
ตัดสินใจของผู้ว่าจ้างทุกสิ่งอย่างไม่มีข้อแม้

วินาทีที่คุณลู่นิ่งงันไป ตุ้ยเยวไปก็เอาใบหย่าวางลงบนเตียง ถึงเขาจะ
ไม่รับ แต่ก็ไม่มีใครอีกคนที่แย่งรับไป

ตุ้ยเยวไปถอยออกไปสามก้าว แล้วปิดประตูลง จบงานนักรับจ้าง

ไปอีกเรื่องหนึ่ง

ตัวยูไปกับเงินเงินเดินออกมาจากเขตเทศบาล หันหน้าไปก็เห็นแผ่นหลังของชื่อนาน เธอเดินช้าลงเรื่อยๆ มือที่กำร่มกันแดดก็กำแน่นไว้ไม่อยู่จนร่วงตกลงไปในที่สุด แสงแดดแผดเผาที่ส่องกระทบแผ่นหลังเธอนั้นสะท้อนให้เห็นเพียงความซีดจางไร้ชีวิตชีวา

ครั้งนี้ตัวยูไปร้องขอเงินเงินเอาไว้ แล้วลากให้เขาเดินไปในทิศทางตรงกันข้าม

“ไม่ไปพลบเธอหน่อยหรือครับ”

“กฎของการรับจ้างข้อที่ห้า หลังจบงานที่รับจ้างมาห้ามเป็นฝ่ายเข้าหาผู้ว่าจ้างก่อน”

“แต่แบบนี้จะไม่ดูใจร้ายไปหน่อยหรือ เป็นห่วงสักหน่อยก็ไม่ได้หรือครับ” เงินเงินเองก็เคยอ่านกฎของการรับจ้าง แต่ก็ยังคงไม่อาจเข้าใจได้

“นายต้องเข้าใจว่านักรับจ้างต้องรักษาความลับของผู้ว่าจ้างให้ได้ หลังจากจบงานแล้ว นักรับจ้างก็ควรขีดเส้นกั้นระหว่างตัวเองกับผู้ว่าจ้าง ไม่ไปยุ่งวุ่นวายกับชีวิตพวกเขา หากมีคนรู้ความลับที่บอกใครไม่ได้ของนายมาวนเวียนอยู่รอบๆ ตัว นายจะดีใจหรือ”

“จั้น...เป็นเพื่อนกันก็ไม่ได้หรือครับ อย่างเช่นว่าผู้ว่าจ้างชอบเรามากอยากเป็นเพื่อนกับเราละ”

“นั่นก็เป็นเรื่องของผู้ว่าจ้างแล้ว ฝ่ายที่เริ่มก่อนต้องไม่ใช่กับรับจ้าง อย่างเราเด็ดขาด ต่อให้ผู้ว่าจ้างจะเป็นฝ่ายเริ่ม พวกเราก็ต้องเห็นความสำคัญของการปกป้องลูกค้าเป็นอันดับแรก จรรยาบรรณในการรักษาความลับของนักรับจ้างจะไม่จบไปพร้อมกับเคสที่สิ้นสุดลง”

เงินเงินเหลือบมองรุ่นพี่ด้วยความสงสัย “แล้ว...พี่เยวไปทำได้มั๊ยครับ”

ใครก็ดูออกว่าตัวยูไปค่อนข้างจะใช้ความรู้สึกลึกในการทำงาน

ตัวยูไปเคาะกะโหลกเงินเงินเข้าให้อย่างไม่เบามือ

เงินเงินคลำศีรษะตัวเองบ่อยๆ “แต่ผมกังวลว่าหลังจากนี้คุณซื้อจะเป็นยังไงบ้าง”

“ชีวิตคนเราเชื่อว่า จะไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ถ้าขาดใครไป ผู้ว่าจ้างมีเรื่องที่ต้องเผชิญด้วยตัวเอง นักรับจ้างอย่างพวกเราต้องเรียนรู้ที่จะปลีกตัวออกมาหลังจากทำงานเสร็จ”

นักรับจ้างก็เป็นคนธรรมดา บางเคสอาจทำให้เกิดความรู้สึกชื่นชมเห็นอกเห็นใจ โกรธ หรือความรู้สึกต่างๆ นานาต่อผู้ว่าจ้าง แต่นั่นก็เป็นปัญหาของนักรับจ้างเอง ดังนั้นจึงไม่ควรล้าเส้นไปยุ่งเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของผู้ว่าจ้างนอกเหนือไปจากเรื่องงาน ที่จัดการได้ก็มีเพียงส่วนเล็กๆ ในชีวิตของเขาเท่านั้น หนทางที่เหลือ... ตู๋เยว่ไปเชื่อว่าซื้อฉานจะก้าวผ่านมันไปได้ด้วยตัวเอง

“นี่เป็นบทเรียนที่พวกเราทั้งสองฝ่ายต้องเรียนรู้” ตู๋เยว่ไปควานหาแว่นตากันแดดของผู้ชายในกระเป๋าเสื้อของเงินเงินได้ ก็หยิบขึ้นมาสวมให้ตัวเองทันที จากนั้นก็ก้าวยาวๆ ออกไปท่ามกลางแสงอาทิตย์ที่สาดส่อง

เงินเงินใจลอยไปชั่วขณะ เขามองดูตู๋เยว่ไปเดินไกลออกไปเรื่อยๆ ด้วยความตะลึง ท่ามกลางฤดูใบไม้ผลิมีประกายประหลาดบางอย่างเปล่งออกมา หลังจากนั้น...

“หลังจากนั้น นายก็มองเธอขึ้นรถเมล์ไปดื้อๆ แล้วกลับมาคนเดียวเนี่ยนะ?”

ประธานดิงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ประธานลิ้มตาขึ้น

“เอ๋ม...ใช่ครับ” เงินเงินพยักหน้าเบาๆ

“แถมยังโดนแย่งแว่นกันแดดไปอีกเนี่ยนะ?”

“ยังไงพี่เยว่ไปก็ต้องคืนให้ผมอยู่แล้วนี่ครับ”

ประธานดิงตบท้ายหยอหยินที่ไร้เส้นผมของตนเองอย่างเกินจะรับได้ ก่อนจะไล่ให้เงินเงินไปรินชามาให้ ทอดถอนใจให้แก่ ‘หยก’ ที่ยังต้องเจียรระโน

อีกเยอะขึ้นนี้

“เธอไม่ได้บอกเธอว่าจะไปไหน”

“รถเมล์คันนี้นั้นน่าจะไม่ได้ไปทางบ้านของเธอ เธอน่าจะไปผ่อนคลายจิตใจที่ไหนสักแห่งมั้งครับ ประธานติง ต่อไปช่วยแนะนำเคสง่าย ๆ ให้พี่เยว่ไปบ้างได้มั๊ยครับ”

“ไว้สาระ! เพราะมันยากจนจัดการเองไม่ได้ไง พวกเขาถึงได้มาขอความช่วยเหลือจากเรานะ ถ้ามันง่าย ๆ สบาย ๆ แล้วจะต้องมาจ้างเราทำไมหือ!”

เงินเงินพยับหน้า

“ไม่แน เธออาจจะกลับไปให้ผู้ชายปลอบก็ได้”

“ผู้...ผู้ชาย?” นี่ถ้าในปากเขามีน้ำชาอยู่ละก็ เงินเงินคงได้พ่นมันออกมาใส่หน้าประธานติงเป็นแน่ “พี่เยว่ไป เธอ...เธอ...”

“จริงๆ แล้วนี่ไม่ใช่เคสจับก๊ิกเคสแรกที่เยว่ไปรับหรอคะ”

หัวข้อสนทนาที่ถูกเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เงินเงินตึงสติกลับมาจากประโยคก่อนหน้านี้ไม่ได้

ประธานติงไม่ได้สังเกตตาต๊อ ของเงินเงินที่กะพริบปริบๆ เขายังคงตั้งหน้าตั้งตากล่าวต่อไป

“ผู้ว่าจ้างก่อนหน้านี้อายุน้อยกว่านี้ สดใสร่าเริงกว่านี้อีก” ประธานติงจุดบุหรี่ขึ้นมามวนหนึ่ง สายลมอ่อนๆ จากนอกหน้าต่างโชยแผ่วจนเกิดควันจางๆ ลอยฟุ้งเต็มห้อง

เขายังคงจำเสียงแหลมนั่นได้จนถึงทุกวันนี้ ประตูลานงาน 9998 ถูกผลักเปิดออก หญิงสาววัยรุ่นผมแดงเดินเข้ามา แต่งหน้าแนวสโมกกี้อยาตาตากลอกไปมา ตอนที่เดินเข้ามาในสำนักงาน ชุดกระโปรงผ้าตาข่ายฟูๆ สีดำสะบัดไปมาตามจังหวะก้าวเดินของเจ้าตัว รองเท้าแตะที่สวมอยู่นั้นดังต๊อกต๋อยๆ จนยากที่ใครๆ จะไม่สังเกตเห็นเล็บเท้าทั้งห้าที่เคลือบด้วยสีแดงกลีบกุหลาบเช่นเดียวกับสีผมของเธอ

ไม่ว่ายังไงพวกเขาก็นึกไม่ถึงว่าหญิงสาวที่ดูอายุน้อยเช่นนี้จะแต่งงาน
มีสามีแล้ว และเคลที่เธอเอ่ยปากว่าจ้างก็ยังเป็นเรื่องทำนองนี้อีก

ประธานดิ่งถามขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

‘คุณแน่ใจหรือครับว่าจะทำแบบนี้’

ผู้ว่าจ้างเกี่ยวผมสีเพลิงเป็นลอนของตน ‘แค่นี้ถึงผู้ชายคนนั้นฉันก็
สะอิดสะเอียนแล้ว ไม่อยากจะได้เห็นหน้าชายโฉดหญิงชั่วคู่กันอีก ยิ่งเล็กกัน
เร็วเท่าไรยิ่งดี ตอนที่พวกคุณไปจับเมียหน่อยนั้นอย่าลืมว่าต้องวางมาดให้
ดูดีหน่อยละ อย่าไปอ่อนข้อให้เขาเชียวนะ’

ตอนนั้นตั้วเยว่ไปฟังจะเข้ามาในวงการนี้ เธอมีความอยากรู้อยากเห็น
เต็มเปี่ยมต่อทุกคนที่มีการว่าจ้าง มีความกระตือรือร้นอยากจะทำไป
เสียทุกอย่าง และเรื่องน่ารังเกียจขยะแขยงอย่างการที่ผู้ชายนอกใจเมียเช่น
นี้ แค่ว่าที่ผู้หญิงคนนั้นเล่า ก็อยากที่จะไปโผล่ตรงหน้าชายโฉดหญิงชั่วที่
ลักลอบเล่นซู้แล้วเตะโด่งพวกเขาทั้งคู่ลงมหาสมุทรแปซิฟิกไปเสียให้รู้แล้ว
รู้รอด

“ต่อมาล่ะครับ พี่เยว่ไปจับก็สำเร็จมั๊ย”

ประธานดิ่งหัวเราะ “ตอนนั้นพี่เยว่ไปของนายโหดมากเลยละ แบก
เครื่องพ่นควันไปถึงหน้าบ้านเขา ปล่อยควันไปพลาจ ร้องตะโกนโวยวายว่า
ไฟไหม้ไปพลาจ สองคนนั้นก็จิตอ่อน พวกมันตกอกตกใจวิ่งหนีออกมา จาก
จับก็ประสบความสำเร็จมาก แต่เคลนั้นก็วิ่งวายละเทะกันไปหมดเชียว
ละ”

“ทำไมเธอครับ”

“เพราะผู้ว่าจ้างเองก็ไปที่เกิดเหตุด้วย ก็พี่เยว่ไปของนายนั้นแหละที่
หลอกให้เธอออกมา บอกว่าเคลที่ว่าจ้างจบลงแล้ว”

เงินเจิงเบิกตาโพล่ง

“ใช่ เธออยากให้ผู้ว่าจ้างได้เห็นสภาพน่าสมเพชของพวกเขากับตา
ยิ่งไปกว่านั้นคือเพื่อให้พวกเขาอับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปซุกไว้ที่ไหน เธอ

คิดว่ามันดีสำหรับผู้ว่าจ้าง แต่ผู้ว่าจ้างกลับแทบสติแตกกับเหตุการณ์ในตอนนั้น เพราะคนที่อยู่ในสภาพสวมแค่กางเกงบ็อกเซอร์ตัวเดียวนั้นคือสามีของเธอ ส่วนคนที่ยื่นเท้าเปล่าปล่อยผมสยายอยู่ในชุดคลุมซึ่งคอยยั่วยวนสามีของเธอ นั่นก็คือเพื่อนสนิทของตัวเอง”

“ผู้ว่าจ้างไม่ทราบหรือครับว่าคนที่สามีตัวเองไปเล่นชู้ด้วยก็คือเพื่อนสนิทของตัวเอง”

“ตรงกันข้าม ผู้ว่าจ้างรู้ความจริงตั้งแต่แรกแล้ว”

ดังนั้นที่ว่าไม่อยากเห็นหน้าก็เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น หากใจแข็งได้อย่างที่ปากว่าจริงๆ ก็คงไม่เสียเงินจ้างคนไปจัดการหรอก

“หลังจากนั้นล่ะครับ”

“ตอนนั้นผู้ว่าจ้างตบหน้าพี่เยว่ไปของนายเข้าให้ขาดหนึ่ง หลังจากนั้นเธอก็ร้องไห้วิ่งหายไป ตอนนั้นพี่เยว่ไปของนายถึงเป็นไก่ตาแตก ซาไปหมดเหมือนโดนราดด้วยน้ำเย็น”

“ฮา!”

“ตอนหลังผู้ว่าจ้างก็ไม่ได้มาไวยวายที่สำนักงาน แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเหตุการณ์จบลงยังไง จากนั้นมาพี่เยว่ไปของนายก็เรียบขริมไปพักหนึ่ง เคยสงสัยว่าตัวเองควรจะเป็นนักรับจ้างต่อไปมั้ย ฉันต้องพูดโน้มน้าวอยู่ตั้งนานสองนาน แล้วเธอก็บอกว่าจะไปขอโทษผู้ว่าจ้าง”

“แต่...มันสวนทางกับกฎข้อห้าไม่ใช่หรือครับ” วันนั้นเงินเฟ็งจะถูกสั่งสอนมาสดๆ ร้อนๆ เขาจึงเชื่อมั่นความคิดได้ทันที

“ก็โธ่ละสิ ดังนั้นฉันก็เลยไม่ได้บอกข้อมูลของผู้ว่าจ้างให้เธอไป ตอนแรกพี่เยว่ไปของนายจะส่งข้อความไปหา ก็ถูกฉันห้ามเอาไว้ เพราะผู้ว่าจ้างอาจรู้สึกได้ว่าถูกละลابلะลวงชีวิตส่วนตัว แม้แต่เบอร์โทรศัพท์ก็ไม่ปลอดภัย ต่อมาพี่เยว่ไปของนายก็คิดได้เอง แต่ฉันเชื่อว่าไม่ว่าจะยังไงเรื่องนี้ก็เป็นเหมือนลิ้นหนามที่ตำใจเธอ บทเรียนครั้งนี้เธอจะต้องจำมันไปตลอดชีวิต”

ประธานดิงสลัดเก้าอี้หรือออก แล้วพูดขึ้นต่อ “ดังนั้นะ อย่างแรก นายก็ต้องจำให้ขึ้นใจ กฎข้อแรกของนักรับจ้างก็คือเราเป็นนักรับจ้าง ไม่ใช่ผู้เฒ่าที่จะไปตัดสินความคิดของผู้ว่าจ้างได้ แล้วพวกเราไม่ใช่พระเจ้าที่จะไปตัดสินโชคชะตาแทนผู้ว่าจ้าง พวกเราเป็นเพียงนักรับจ้าง เพียงแต่รับทำในสิ่งที่ผู้ว่าจ้างมอบหมายก็เท่านั้น”

เงินเงินเงิบไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้า

ฝ่ามือใหญ่ตบลงบนบ่าของเงินเงิน “คนหนุ่มสาวจำไว้ให้ตึนนะ!”

ประธานดิงพยักหน้าด้วยความพอใจ

เงินเงินถูสองมือเข้าด้วยกัน “ประธานดิงครับ ก่อนหน้านี้ที่คุณพูดถึงผู้ชาย พี่เยว่ไปไปหาผู้ชาย มันหมายความว่ายังไงครับ”

“อ้อ พี่เยว่ไปของนายมีแฟนที่ความสัมพันธ์ค่อนข้างไม่เลวเลย ทำไมเธอ ตกใจมากรึไง” ประธานดิงหรีตาลง

“ไม่ครับ ไม่มีอะไร คาดไม่ถึงนิดหน่อยก็เท่านั้น ไม่เคยได้ยินพี่เยว่ไปพูดถึงมาก่อน ไม่รู้ว่าแฟนพี่เยว่ไปเป็นคนยังไงนะครับ”

ประธานดิงใช้ฝ่าแกวซาเขี่ยใบชาออก แล้วเป่าด้วยท่าที่ผ่อนคลายสบายอารมณ์ “ไอ้หนุ่มนั่นเป็นแมวที่คอยควบคุมหนูอย่างพี่เยว่ไปของนาย โดยเฉพาะเลยละ”

ตั๋เยว่ไปยืนอยู่หน้าอะพาร์ตเมนต์ ภายในห้องยังคงมีตอยู่ จึงยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา สีหน้าดูกระวนกระวายและสับสนขึ้นมาอีกครั้ง เธอหมุนตัวเดินไปสองสามก้าวก็ถอยกลับมาอีก กลับไปกลับมาอยู่หลายต่อหลายครั้ง หากว่ามีตำรวจอยู่ในเหตุการณ์ ไม่น่าจะอาจจะเชิญเธอไปดื่มชาที่โรงพักก็ได้ เพราะช่างเหมือนผู้ต้องสงสัยที่กำลังต่อสู้กับความคิดที่จะกระทำผิดครั้งแรกเสียเหลือเกิน

หลังจากนั้นยี่สิบนาที ตั๋เยว่ไปก็คอตก ในที่สุดก็เลือกที่จะถอย แต่ทันใดนั้นเงาของใครบางคนก็ทาบทับเงาของเธอ ตั๋เยว่ไปเงยหน้าขึ้นยิ้ม

เหยยๆ จากนั้นก็โบกมือทักทายให้คนที่มองเห็นสวัสดีหน้าไมขัดเนื่องจากแสงที่สะท้อนมา “ไฮ้”

“วันนี้เลิกงานช้าหอรคะ”

“งานยุ่งมัย”

“กินข้าวมารีัยง”

“ฉันยังไม่ได้กินเลยนะ”

ทั้งหมดนี้เป็นคำพูดที่ออกมาจากปากของตุ้ยเว่ไป

ใครคนนั้นเพียงส่งเสียงในลำคอเบาๆ

“ก็ได้...ฉันผิดเอง” ตุ้ยเว่ไปก้มหน้าลง

เขาเดินผ่านเธอขึ้นบันไดไป พลังก็เอื่อยขึ้นทั้งที่หันหลังให้ “แปดวันกับอีกเจ็ดชั่วโมง”

“อย่างน้อยก็ไม่ได้เกินกว่านั้น” ตุ้ยเว่ไปย้อคะแนนให้ตัวเอง

“ใช่สิ จะนานกว่านี้ก็ได้สินะ”

อีกฝ่ายเดินขึ้นไปชั้นสี่ เปิดประตูแล้วถอดรองเท้า...ดีมาก อย่างน้อยก็ไม่ได้ปิดประตูตามหลังไปด้วย

“ฉันก็มานี้แล้วไง!” ตุ้ยเว่ไปเดินปรีตามเข้าไปแล้วปิดประตู ถอดรองเท้าออก เดินเท้าเปล่าเข้าไปในห้องนอนโดยไม่สวมรองเท้าแตะ พลันก็ชนเข้ากับกำแพงกล้ามเนื้อหนาๆ เข้าให้

ตุ้ยเว่ไปคลำจมูกบ่อยๆ “ฉันผิดไปแล้ว ฉันผิดเอง คุณอย่าโกรธไปเลย นะๆๆ ฉันทำผิดซ้ำๆ อีกแล้ว ในสมองมีรอยหยักน้อย ไม่รู้จักคิด แล้วช่วงนี้ก็มีเรื่องราวมากมาย ไหนจะวิทยานิพนธ์ ไหนจะงานที่ทำ ไหนจะหนังสือรุ่น ไหนจะเรื่องที่ถ่วงลี้จะเลิกกับแฟนของเธออีก...”

ตุ้ยเว่ไปเงยบลง คนตรงหน้าถอดเสื้อสูทออก ปลดเนกไท แกะกระดุมเสื้อเชิ้ตออกทีละเม็ดๆ ถ้าทำต่อจากนั้นอีกก็เป็น...

วินาทีสำคัญนั้นอีกฝ่ายก็หยุดการกระทำลง เขาแหวกเสื้อออก ยกสองมือขึ้นกอดอก “คุณมีเวลามีแรงไปยุ่งเรื่องแฟนคนอื่น แต่กลับไม่สนใจ

แฟนของตัวเอง”

ตุ้ยเยว่ไปถึงกับพูดไม่ออก จึงได้แต่โน้มตัวไปหาอีกฝ่าย ไม่กล้าทอดแหว่ที่เปลือยเปล่าครึ่งท่อนของชายหนุ่ม จึงแค่จับชายเสื้อของเขาดึงเบาๆ แล้วเรียกด้วยเสียงอ่อนเสียงหวาน “หรรณ...”

สวี่เพ่ยหรรณเอ่ยด้วยน้ำเสียงแย่งยิ่งกว่าเดิม “เคยบอกแล้วไงว่าห้ามเรียกแบบนี้ ได้ยินคุณเรียกแบบนี้ที่ไร ผมรู้สึกเหมือนจะอายุสั้นลงไปสามปีทุกที”

“...” พูดแบบนี้จะให้เธอตอบอย่างไรกันล่ะ เอาเถอะ เธอเองก็รู้สึกว่ามันค่อนข้างชวนพะอืดพะอมอยู่เหมือนกัน

คนตาโตะจ้องมองคนตาเล็ก แน่แน่นอนว่าคนตาโตะก็คือตุ้ยเยว่ไป คนตาเล็กก็คือสวี่เพ่ยหรรณนั่นเอง เธอพยายามสุดฤทธิ์เพื่อถลึงตา ทำหน้ามุ่ยบางที่การถลึงตาก็คงทำให้หน้าตาโตะออกมาด้วยความแสบตา ไม่น่าจะอาจเรียกคะเนสงสัยสารกลับมาได้ไม่น้อย...แต่ดูเหมือนเทคนิคการแสดงยอดเยี่ยมนั้นเธอใช้ได้แต่กับงานรับจ้าง แต่กับสวี่เพ่ยหรรณกลับไม่เป็นผล

ฝ่ามือใหญ่ๆ ของชายหนุ่มกดลงบนดวงตาของเธอ “ตาเหล่ขึ้นมา ผมไม่รับผิดชอบนะ”

ตุ้ยเยว่ไปกุมมือเขาเข้ามาดูๆ แอบมองเขาแวบหนึ่ง แล้วก็ถูมืออีกรอบ และแล้วสีหน้าของสวี่เพ่ยหรรณก็ดูอบอุ่นขึ้นมาไม่น้อย ตุ้ยเยว่ไปได้โอกาสพูดขึ้นว่า

“ฉันยังไม่ได้กินข้าว คุณล่ะคะ” เธอบิดชายเสื้ออย่างกล้าๆ กลัวๆ ให้ดูน่าสงสาร

“อือ”

“ ‘อือ’ คืออะไร กินแล้วหรือยังไม่กิน”

“ยังไม่กิน”

“อู๊ย! งั้นฉันจะโทร. สั่งข้าวจากข้างนอกตอนนี้เลย ฉันจะกินก๋วยเตี๋ยวเส้นขนมจีนสุดโปรดของคุณเป็นเพื่อนคุณเอง”

เธอเดินถอยออกจากห้องนอน จากนั้นก็ปิดประตูลงด้วยความ
 คุ่นเคย แล้วจึงฟังบานประตูพลางถอนหายใจออกมาที่หนึ่ง...เธอทำหน้าที่
 คนรักได้ไม่ค่อยดีเลย คนไม่ค่อยมีสมองอย่างเธอบางครั้งบางคราวก็มักจะ
 ลืมนึกถึงสิ่งที่คนรักกันควรจะทำ พอยุ่งขึ้นมาก็ลืมเขาไปเสียสนิท

ช่วงแรกปัญหาที่ไม่ได้ใหญ่โตเพราะสวี่เพ่ยหรานเป็นฝ่ายเข้าหาก่อน
 จนหลังจากนั้นชายหนุ่มก็มองเห็นปัญหา จึงปล่อยให้เธอลืมไปอย่างนั้นเพื่อ
 รอดูว่าเมื่อไรเธอจะเป็นฝ่ายติดต่อเขามาก่อน ผลสรุปก็คือ ครั้งนั้นเธอ
 ละเลยแฟนสุดที่รักเป็นเวลาเก้าวันกับอีกยี่สิบเอ็ดชั่วโมง ผลสุดท้ายก็ยังเป็น
 สวี่เพ่ยหรานที่เป็นฝ่ายมาหาเธอถึงบ้าน ครั้งนั้นเขาโกรธอยู่นาน เธอทั้ง
 ซักผ้า ทำกับข้าว ทั้งทำความสะอาดบ้าน และยังให้เขาเรียกใช้ได้เลยิบสี่
 ชั่วโมงถึงจะอ้อเขาได้สำเร็จ

มันออกจะดูเกินไปหน่อย พวกเขาดูไม่เหมือนคนเป็นแฟนกันอย่าง
 คู่อื่นๆ...หรืออาจจะพูดได้ว่าเธอไม่เหมือนคนที่รักกันและกำลังคบหากัน

ถงลวี่ เพื่อนสนิทของตั๋วยวี่ไปรู้สึกแปลกใจเพราะเรื่องนี้มาก จาก
 พฤติกรรมของตั๋วยวี่ไปก็ชอบทอดทิ้ง ไม่สนใจแฟนแบบนี้ สองคนนี้จะยัง
 รักษาความสัมพันธ์ของคู่รักเอาไว้ได้อย่างไร ตอนนี้ผู้ชายก็เป็นที่จับจ้อง
 หมายปองของสาวๆ ยิ่งไปกว่านั้นคือสวี่เพ่ยหรานยังเป็นคนหนุ่มที่มีหน้าที่
 การงาน มีการศึกษา ทั้งยังหน้าตาดีอีกด้วย

สำหรับปัญหานี้ คำอธิบายของตั๋วยวี่ไปก็คือ...

‘เขาเองก็ยุ่งนี่นา’

ถงลวี่ผลักหัวตั๋วยวี่ไป ‘การนอกใจจะใช้เวลาสักเท่าไรกันเชียว พอ
 จ้องตา กระดิกนิ้ว ปิดประตู...’

คำพูดต่อมาก็ถูกตั๋วยวี่ไปเอามืออุดปากเอาไว้ ถงลวี่พยายามดิ้นรน
 ขัดขึ้น

‘มีอย่างไหน แม้แต่ขอโทษเขา เธอยังใช้วิธีเดิมๆ ไม่ก็วิธีนั้น พวก
 เธอคบกันมาก็สามปีแล้ว วิธีที่ดีที่สุดแน่นอนว่าต้องเป็นการกระโดดเข้าใส่

แล้วมอบกายถวายใจให้เขา รับรองว่ายังงี้ก็สำเร็จ’

‘เฮอะ! อย่าเอามาตรฐานบ้าๆ นั้นมาใช้วัดคนของฉัน เขาชอบผู้หญิงประเภทดีมีคุณธรรม นึกถึงตอนนั้นที่ฉันจีบเขาติดก็เพราะแบบนี้แหละ’

‘เธอเชื่อเธอ เชื่อจริงๆ เธอ...แต่ยังงั้นฉันก็ไม่เชื่อ ยิ่งไปกว่านั้นจำได้มั้ยว่าตอนนั้นเธอรักเขาขนาดไหน กระตือรือร้นแค่ไหน แล้วตอนนี้ล่ะ’
‘มันก็จริง...’

สวีเพ่ยหฺรานเองก็ไม่ค่อยพอใจในเรื่องนี้ ได้แต่ก่นด่าที่ตอนนั้นเขาดันตาบอดเพราะเห็นภาพลวงตา...ตอนนั้นเขายังเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สี่ จู่ๆวันหนึ่งเขาก็พบว่ามีคนคอยแอบซื้ออาหารมาให้เขา จองที่นั่งในห้องสมุดให้เขา อากาศหนาวก็คอยส่งผ้าพันคอกับถุงมือให้เขา ป่วยก็ส่งชามะนาวให้เขา ตอนแรกเขาทั้งเบื่อกทั้งรำคาญ แต่นานเข้าก็หวั่นไหวไปกับความเอาใจใส่ ความละเอียดอ่อน และความพยายามของเธอ จนในที่สุดเมื่อเขาได้เจอกับตู้เยว่ไป ทุกอย่างหลังจากนั้นก็จะเป็นไปตามที่ควรจะเป็น

ไม่รู้ว่าหนุ่มสาวตั้งเท่าไรที่เคยหวั่นไหวไปกับเรื่องราวแบบนี้ ซึ่งทำให้ความต้องการที่จะมีความรักในวัยเรียนสักครั้งนั้นพุ่งพล่านขึ้นมา

‘แต่จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่เข้าใจ ว่าตอนแรกเธอไปเล็งสวีเพ่ยหฺรานได้อย่างไร’

‘เรื่องนั้นนะเธอ...’ ตู้เยว่ไปนั่งงั้นไป แต่จู่ๆ ก็หัวเราะกลบเกลื่อน
‘ความลับ’

‘เฮอะ!’ ฅงลวี่จิ้มหน้าอกเธอแรงๆ สามครั้ง ‘ฉันดูเธอไม่รู้สำนึกเลยสักนิด ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไปคนของเธอจะกลายเป็นคนของคนอื่นเข้าสักวัน ดูเลให้ดีๆ แล้วกัน’

ตู้เยว่ไปกอดหน้าอกอย่างไม่รู้ตัว ความรู้สึกในตอนนั้นยังคงอยู่ที่หน้าอกเธอ ฅงลวี่ออกแรงหนักไปหน่อยนั้นก็ป็นสาเหตุหนึ่ง แต่ที่สำคัญคือฝ่ายนั้นพูดแทงใจดำทำให้พอดิ ความหงุดหงิด ความสับสน และความหวาดกลัวที่ซุกซ่อนอยู่กดทับหัวใจเธอจนเจ็บจุก เวลาที่เธออยู่เงียบๆ ความ

รู้สึกเช่นนี้ก็ผุดชัดเจนนึ้มาในใจ เธอเอาเวลาส่วนใหญ่ไปยุ่งกับเรื่องราวของคนอื่น เพื่อความทุกข์ เพื่อความสุขของคนเหล่านั้น...เธอใส่ใจเรื่องของคนอื่นมากเกินไปหรือเปล่า

เรื่องราวของชื่อนานคือสัญญาณเดือนัยที่ดั่งขึ้นตรงหน้าเธอ พวกเขาไม่ใช่แค่เคยสาบานว่าจะรักและซื่อสัตย์ซึ่งกันและกันตลอดไป และพร่ำพลอดคำรักไม่น้อยไปกว่าคู่รักคู่อื่นๆ หรือหรือ...

แล้วเส้นทางของเธอกับสวีเพ่ยหฺรานจะเป็นอย่างไรต่อไปนะ

ตั๋ยเว่ไปโดนอีกฝ่ายใช้นิ้วติดเข้ากลางหน้าผาก

“อาหารที่สั่งล่ะ”

ตั๋ยเว่ไปมองสวีเพ่ยหฺรานที่เพิ่งเดินออกมาด้วยความมึนงง เขาเปลี่ยนไปใส่ชุดอยู่บ้านหลวมๆ ผมน้ำมนุ่มๆ ตกลงมาระหว่างคิ้ว

ปฏิกิริยาแรกของเธอคือสวมกอดเขา

สวีเพ่ยหฺรานประหลาดใจต่อการกระทำที่ไม่คาดฝันนั้นเป็นอย่างมาก

ตั๋ยเว่ไปซุกหน้าลงกับชุดอยู่บ้านของเขา สองแขนกอดรัดเขาไว้นแน่น เอาความผิดหวัง ความสับสนฝังไว้กับอกเขา สุดตมกลืนที่ให้ความรู้สึกสงบจากตัวเขา สุดเข้าเต็มแรง แล้วค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมา

“เป็นอะไรไป”

“ไม่มีอะไร ก็แค่รู้สึกตัวเองโง่เหลือเกิน” ไม่รู้เลยว่าต้องไม่ละสายตาจากคุณเป็นอันขาด...ตั๋ยเว่ไปเกือบจะหลุดออกไปแบบนี้แล้ว แต่ถูกสวีเพ่ยหฺรานพุดดักขึ้นมาเสียก่อน

“สั่งอาหารผิดอีกแล้วหรือ” หรือแฟนสาวของเขาแยกไม่ออกว่าอันไหนเส้นหมี่อันไหนเส้นขนมจีนก็เลยทำตัวออดอ้อนว่าง่ายไว้ก่อน?

“เปล่าลั๊กหน้อย! อาหารยังไม่มาเลย” ตั๋ยเว่ไปงยหน้าขึ้นแล้วผิงหน้าตัวเองลงไปอีกครั้ง

หฺรานหฺรานของเธอดีไปหมด แต่กลับมีปัญหาเรื่องเลือกกิน เส้นหมี่หรือเส้นขนมจีนกินเข้าไปก็เหมือนกัน กันไม่ใช่หรือ แคเธอเผลอสั่งผิดไป

ครั้งเดียว เขากลับจามาจนถึงทุกวันนี้

“ถ้าครั้งนี้ฉันลั้งผิดอีก จะยอมให้คุณลงโทษเลย!” เธอมองชายหนุ่มอย่างกระเจ้ากระงอด

“ฉันเป็นอะไรละ”

ตุ่ยเว่ไปไม่พูดไม่จา เอาแต่ตั้งเลื้อเขาไว้แน่น แล้วปล่อยออกช้าๆ

“ก็แค่อารมณ์อ่อนไหวเป็นครั้งเป็นคราวแบบอธิบายไม่ได้ของผู้หญิงก็เท่านั้น”

ตุ่ยเว่ไปทำปากเบ้ เพิ่งจะยกตัวขึ้นแต่สวี่เพ่ยหฺรานก็กดกลับลงไปอีก ฝ่ามือใหญ่ของเขากดคอหญิงสาวเอาไว้แล้วนวดอย่างแผ่วเบาารวกับเธอ เป็นเมวอย่างไรรออย่างนั้น มันใช้ได้กับตุ่ยเว่ไปเป็นอย่างมาก เธอรู้สึกสบายจนถอนหายใจออกมา

สวี่เพ่ยหฺรานเอ่ยพลางทอดถอนใจ “ผมอยากให้คุณเป็นอะไรที่อธิบายไม่ได้แบบนี้ไปอีกสักพัก”

เป็นแบบนี้แสดงว่าปรองดองกันสำเร็จแล้วอย่างนั้นหรือ...เธอยังไม่ได้ซักผ้า ถูบ้าน และหุงข้าวเลยนะ เหมือนว่าครั้งนี้เธอจะผ่านด่านไปได้ อย่างง่ายดาย

ตุ่ยเว่ไปอดคิดถึงคำพูดของถงลี่ไม่ได้ หน้าเธอจึงแดงระเรื่อขึ้นมา เธอเขย่งขึ้นหอมแก้มสวี่เพ่ยหฺรานเบาๆ

สวี่เพ่ยหฺรานตาเป็นประกาย จึงหอมกลับ พลาตูปดมด้านหลังของเธอ “วันนี้คุณมาแปลกจริงๆ”

แล้วเสียงกริ่งก็ดังขึ้นในตอนนั้นพอดี ตุ่ยเว่ไปหน้าแดงพลาตูปดมออกไปก้าวหนึ่งเพื่อไปรับอาหารเย็นของพวกเขา เธอเอาถุงพลาสติกใบใหญ่นั้นวางลงบนโต๊ะ แล้วหยิบเหรียญจากขวดแก้วที่วางอยู่ในห้องรับแขกออกมาสองเหรียญ จากนั้นก็เดินกลับไปประตูอีกครั้ง

“คนที่มาส่งอาหารกลับไปแล้วหรือ” สวี่เพ่ยหฺรานมองถุงพลาสติกเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่าง

“อ้อ ทำไมเธอ”

สวี่เพ่ยหรานมองปราดเดียวก็เปิดกล่องใส่อาหารนั้นให้เธอดู

“เอ๊ะ? เส้นร้านนี้ทำไมใหญ่จัง”

สวี่เพ่ยหรานจิ้มนิ้วไปบนคำว่า ‘เส้นใหญ่’ บนถุงพลาสติก

เอ่อ...ทำไมถึงเป็นเส้นใหญ่ล่ะ

ตู่เยว่ไปเหวี่ยงเตกพลัก “นี่...นี่มันไม่ใช่ความผิดฉันนะ ที่ร้านทำผิดต่างหากเล่า ฉันบอกว่าเส้นขนมจีน ฉันย้ำแล้วด้วย ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวด้วยนะ” เอาเถอะ ที่จริงก็บอกไปแค่ครั้งเดียวแหละ แต่นี่ก็ไม่ใช่ความผิดของเธออยู่ดีนะ

มือใหญ่ยื่นออกมาคว้าตัวเธอไว้

“มานี่ซะดีๆ”